

RAZ DWA TRZY

ILUSTRACJA ANI KURIERZY ERCSPOR TOW Y

**Z XV mistrzostw narciarskich Polski
w Zakopanem.**

Fragment z biegu zjazdowego pań; na starcie zawodniczki od lewej: Barbara Wiśniewska (Kraków) — Nr. 126, w środku mistrzyni Bronisława Staszek Polankówna — Nr. 127 i wicemistrzyni Zofja Stopkówna — Nr. 129.

BRONISŁAW CZECH NAJLEPSZYM NARCIA

Czesi zwyciężają w trójmeczu międzyzwiązkowym. — Obok mistrza Czecho w kombinacji. — St. Marusarz rekordzistą Krokwi. — Mistrzostwa uświetnił

Zakopane, 12 lutego.

XV jubileuszowe zawody narciarskie o mistrzostwo Polski wypadły wspaniale. Olbrzymia liczba startujących, wyrażająca się cyfrą 224 zawodników, reprezentujących 7 państw, a mianowicie: Czechosłowację, Finlandję, Jugosławię, Łotwę, Norwegję, Węgry i Polskę, stawiają nasze mistrzostwa w rzędzie

najważniejszych imprez Europy,

tuż zaraz po mistrzostwach F. I. S.

Najliczniej wystąpiła delegacja czechosłowacka, która przybyła w sile 31 zawodników, w tym 23 narciarzy Swazu (CSL) i 8 zawodników HDW.

Reprezentacja jugosłowiańska liczyła 13 zawodników, zaś Węgrów przybyło trzech pod wodzą p. Zamorskiego, Łotyszów 14, Norwegów 2, a Finlandję reprezentował słynny Taune Lappalainen.

Z Polski reprezentowane są nast. miejscowości: Kraków, Lwów, Skole, Katowice, Cieszyn, Stanisławów, Przemyśl, Biła, Bielsko, Zakopane, Iwonicz, Krzemieniec, Wilno, Rybnik, Jarostaw i Warszawa. 30 klubów polskich przysłało swych zawodników. Najliczniej wystąpiła „Wisła” (Zakopane) w silne 55 zawodników, z poza Zakopanego najliczniej jest reprezentowany Śląski Klub Narciarski (14 zawodników).

Ta garść uwydatni może więcej, niż przydługie opisy. Ilustrują one dobitnie powagę naszego Związku Narciarskiego i wspaniałą rozwój narciarstwa w naszym kraju.

Ogólny bilans mistrzostw

uważać możemy za dodatni, aczkolwiek nie udało nam się w pełni powtórzenie wyników z Bańskiej Ustrzycy. W szczególności porażki z pierwszych dni w kombinacji alpejskiej, a następnie w biegu na 18 km. nastroiły nas już przygnębiająco i dopiero gwiazda Br. Czecha, która zająłła w całej pełni w konkursie skoków, napra-

Czechosłowacy zajmują trzy pierwsze miejsca w biegu 18 km.

Zakopane, 10 lutego.

Nie zdołaliśmy jeszcze ochłonąć po porażkach w biegu zjazdowym, slalomie oraz w zjazdowym biegu złożonym, gdy „zastrzeliła” nas nowa niezbyt przyjemna wiadomość. Oto po obliczeniu złożonego biegu zjazdowego okazało się, że przy tej okazji ponieśliśmy nową „nadprogramową” klęskę, a było nią przegranie w tej konkurencji meczu trójzwiązkowego, w skład którego wchodzi: sztafeta 5x10 km, złożony bieg zjazdowy, bieg 18 km otwarty, kombinacja „norweska”, konkurs skoków i bieg 50 km.

W kombinacji alpejskiej nieoczekiwany sukces odniosła Jugosławię. Jeśli ktoś liczył na naszą porażkę w tej konkurencji, to spodziewać się musiał raczej sukcesu Czechosłowaków. Tymczasem triumfowali Jugosłowianie. Ich zwycięstwo to jeszcze jeden dowód, co potrafi wytrzymała i celowa praca nad podniesieniem poziomu danej gałęzi sportu. Dzięki niezwykle uporowi i wytrwałości, Jugosłowianie dorównali nam, a nawet prześcignęli nas. Gdyby nie nieszczęśliwy upadek Wł. Czecha w slalomie, to mogliśmy liczyć jeszcze na drugie miejsce, tak jednak musieliśmy zadowolić się miejscem trzecim.

Wynik punktowy: 1) Jugosławię 240 p., 2) Czechosłowacja 214.46 p., 3) Polska 208.80 p.

W niewesołych więc nastrojach oczekiwaliśmy przebiegu „osiemnastki”. I tutaj prześladował nas pech. Pogoda wprawdzie była przepiękna, wiatr uspokoił się znacznie, lecz w promieniach słońca śnieg topniał, stwarzając nie zwykle trudne warunki dla zawodników. Smarowanie nart było tu czystą loterją. Właściwie nikt dobrze nie smarował, bo śnieg raz był zmarznięty w miejscach zacienionych, to znowu wilgotny nastońcu, to znowu puszysty i nienośny na miejscach przewianych.

Jasnym więc było, iż w takich warunkach nie pomoże

Mistrz Polski Bronisław Czech (SNPTT).

wiła w wysokim stopniu zachwiana już naszą supremacją nad Czechami. Najdrogocenniejszy tytuł mistrzowski w kombinacji Czech i Polski dzierży w swem ręku Polak — Bronisław Czech. To mówi najwyraźniej samo za siebie, że poziom naszego sportu narciarskiego i jest bardziej przekonywujące nad wszelkie obliczenia.

Poniżej dajemy przebieg tej gigantycznej imprezy z jej ostatnich dwu dni, decydujących o tytule mistrzowskim Br. Czecha.

nawet doskonały trening i technika.

Tutaj decydowała siła fizyczna,

a tej nigdy nasi zawodnicy nie mieli za dużo. Mimowoli robiło się człowiekowi smutno... Czekaliśmy na to Zakopane, spodziewając, iż będzie ono powtórzeniem sukcesów Bańskiej Bystrzycy, a tymczasem jak na złość wszystko sprzyściło się przeciw nam.

Trasa.

Na starcie na Lipkach panował od wczesnego rana żywy ruch. Znaczono trasę i wyznaczono ją niebywale dokładnie, tak, iż o jakimkolwiek zmyleniu mowy być nie mogło. Trasa wiodła ze startu na Lipkach w kierunku południowym, przechodząc przez drogę do Kościelisk i następnie zmarzłem łożyskiem Cichego Potoku pod Ubocz, następnie wznosiła się na zboczach Gubałówki przez Blahówkę i tymi zboczami dochodziła do kościoła w Kościeliskach, skąd obniżała się na Kiry i zwracając w kierunku Zakopanego, przechodziła na Krzeptówkach pod Regle, a następnie dochodziła do mety na Lipkach.

Trasa była poprowadzona bardzo ciekawie: Dość znaczna ilość podbiegów i zjazdów, miejscami wąwozy zarosłe krzakami, w pewnych częściach młody las itd. składały się na typ prawdziwie norweski. Wspaniałem tem była cudowna panorama Tatr, tonąca w promieniach wiosennego wprost słońca. Dzień był wprost wymarzony — ale do spacerów. Grono ludzi, którzy od trzech dni nie odstępują mistrzostw na krok, ze zdziwieniem pytało się siebie, czy możliwe, aby wczorajsze „białe” piekło wichru i śnieżycy na Hali Kondratowej było rzeczywistością.

Zawodnicy nie mieli czasu na zamyślenie się. Ich kwestją, a raczej zmartwieniem, były smary. Ta „apteka” narciarska zawsze jest

punktem centralnym zainteresowań

i wiele razy decyduje o wynikach. Sprawa jest tem trudniejsza, iż ilu masz znajomych, tylu masz doradców, z których każdy radzi co innego, tak, że ostatecznie nie wie się, czego ma się trzymać. Z bardzo nieznacznym opóźnieniem o godz. 10.15 ruszył ze startu pierwszy zawodnik biegu na 18 km Czechosłowak Dyntr. Widać po nim zdenerwowanie. Pierwsze kroki wyraźnie świadczą, iż zawodnik ten ma poważną treść. Nie miał sposobności wykazać swych walorów w wytrzymałości, gdyż przegoniony był przez kilkunastu zawodników, wycofał się, nie kończąc biegu.

Ale tymczasem co pół minuty rusza ze startu zawodnik. Na zgłoszonych do biegu 182 wylosowano 154, na starcie stanęło 112, ukończyło bieg 91. W dwie minuty po pierwszym zawodniku rusza ze startu St. Marusarz. Potem ze znanych bardziej: Vanya, Stehlik, Hromadka, Feistauer, wreszcie największa niewiadoma dzisiejszego biegu — Finn Lappalainen. Wystrzelił on ze startu zupełnie inaczej, niż inni: Tempo narzucił z miejsca niestłachanie szybkie, pierwszy podbieg dokonał w bardzo krótkim czasie, nader wydatnie pracując rękoma.

W pięć minut za nim rusza w drogę Bronisław Czech, nasza największa nadzieja. Stosunkowo niewielka różnica czasu startu napawała nas nadzieją, iż popularny „Broniek”, dzięki niezwyklej ambicji dogoni Finna, a następnie podciągnie się za nim i bieg wygra. Czech wyszedł ze startu zupełnie inaczej, niż Finn. Pokonywał przetrzeń równie szybko, jak Lappalainen, lecz pracował bardziej rytmicznie i milej dla oka.

Na trasie.

Udajemy się na trasę, chcąc zobaczyć walkę narciarzy w terenie. Zajmujemy stanowisko na czternastym kilometrze. Po długiej chwili oczekiwania wyjeżdża z wąwozu jako pierwszy nr. 7 (St. Karpel). Przez długi czas walczył on ze St. Marusarzem i w końcu przegonił go. Jak można zauważyć z przechodzących zawodników, „przetłuszczenie” startujących nastąpiło już dość wcześnie. Wzrost z kolei idzie Lappalainen. Pracuje rękoma bardzo silnie, tak jak na starcie. W przeciwieństwie do wielu, zwłaszcza słabszych zawodników, zachowuje on kamienny spokój. Posuwa się szybko naprzód.

Teraz chwila emocji. W ile minut za nim przejdzie Br. Czech. Patrzymy niespokojnie na zegarek. Ale dopiero w siedm minut po Finnie okazuje się „Broniek”. Widać na nim zmęczenie. Jeszcze cztery kilometry do mety, ale nikt nie ma nadziei, aby Czech dogonił Lappalainena.

W kilka minut później przebiega nr. 27, a więc już dla nas niegroźny. Krzyczy, że jest głodny. Ale większą sensację wywołuje ukazanie się nr. 54. Przecieramy oczy ze zdumienia.

Czy to możliwe? — aby Musil (Czechosłowacja) zrobił lepszy czas od Lappalainena? Zdumienie nie ma granic. A Czech (tym razem prawdziwy) smaruje dalej. Gonią go pokrzyki licznej grupy gości z Czechosłowacji, którzy tu ustawili się, aby dopingować znajomych. Czekamy jeszcze na Simunka. Jeśli Broniek Czech nie zdoła pokonać Musila czy Lappalainena, to jeszcze nie jest to zbyt groźne, gdyż ani Musil ani Lappalainen nie biorą udziału w konkursie skoków. Tymczasem Simunek jest specjalnie groźny, gdyż nieźle skacze, może więc zrwanżować się naszemu mistrzowi za porażkę poniesioną w Bańskiej Bystrzycy.

Przybiega nareszcie nr. 108 — Simunek. Pobieżne zerknięcie na zegarek wystarcza. Simunek jest lepszy od Czecha i wątpić należy, sądząc z formy Czechosłowaka, aby mógł dać się pobić.

W tym momencie właściwie bieg jest zakończony. Wracamy więc na metę, gdzie w międzyczasie zebrały się tłumy publiczności. Zawodnik ostatnie sto metrów przejeżdża wśród szpaleru ludzi, co niezawsze jest zbyt miłe ze względu na rozmogły śnieg. Nie pomagają nawoływania i porządkowanie, ciekawscy chcą zajrzeć aż do notatników sędziów, w których niema nic poza kolumnami cyfr.

Perfekcja organizacji komisji sędziów jest tak daleko doprowadzona, iż w minutę po minieciu mety przez zawodnika na tablicy ukazują się czas, uzyskany przez odpowiedniego narciarza.

Słońce dopieka coraz silniej. Śnieg coraz to gorszy. —

Tablica, informująca o wynikach z półmetka biegu na 18 km.

Br. Czech przybywający do mety w biegu na 18 km.

Simunek (Czechosl.) zdobywca drugiego miejsca w kombinacji.

RZEM SŁOWIAŃSZCZYNY!

słowacji zdobywa Bron. Czech tytuł mistrza Polski swą obecnością ich protektor p. Prezydent Rzpltej.

Długi sznur zawodników powoli kończy się. Wreszcie zjeżdżają sędziowie z punktów kontrolnych — bieg ukończony.

Niebawem ukazują się oficjalne wyniki biegów. Z nich okazuje się, iż nasze obliczenia były słuszne. Bieg 18 km w konkurencji otwartej wygrał

Ciril Musil (Czechosl.) w czasie 1:36.24.

Na drugim miejscu znowu Czechosłowak: *Simunek 1:36.44*, który zarazem jest pierwszym w klasyfikacji do biegu złożonego. I trzecie miejsce należy do Czechosłowacji. Zdobył je *Kucera*. Dopiero czwarte zajął *Lappalainen*, pierwszym z Polaków jest *Marjan Orlewicz* (Wisła). Za nim dopiero idą *Skupień* i *Bronisław Czech*, przedzieleni Jugosłowianinem *Smolejem*.

Szczegółowe wyniki

przedstawiają się nast.:

1) Musil Ciril (CSL., Czechosłowacja) 1:36:24, 2) Simunek Frantisek (CSL., Czechosl.) 1:36:44, 3) Kucera Jan (CSL., Czech.) 1:38:20, 4) Lappalainen Tauno (Finl.) 1:38:41, 5) Orlewicz Marjan 1:39:28, 6) Skupień Stanisław 1:39:47, 7) Smolej Franz (Jugosławia) 1:39:56, 8) Czech Bronisław 1:40:05, 9) Kadavy Bohumil (CSL., Czechosl.) 10) Jansa Josko (Jugosławia) 1:41: 54, 11) Górski Michał 1:43:27, 12) Martin Jaroslav (CSL., Czechosl.) 1:43:49, 13) Berych Władysław 1:43:54, 14) Vrana Rudolf (CSL., Czechosl.) 1:44:33, 15) Sempner Franz (HDW., Czechosl.) 1:45:06, 16) Legierski Jan 1:45:33, 17) Karpel Stanisław 1:45:50, 18) Motyka Zdzisław 1:45:56, 19) Marusarz Andrzej 1:45:59, 20) Luszczek Izidor 1:46:04, 21) Nowacki Edward 1:46:58, 22) Jakopić Albin (Jugosławia) 1:48:03, 23/24) Lauer Franz (HDW., Czechosl.) 1:48:15, 23/24) Haratyk Jan 1:48:15, 25) Kraus Franz (HDW., Czechosl.) 1:48:20, 26) Matejasko Frantisek (CSL., Czechosl.) 1:48:43, 27) Kadavy Jaroslav (CSL., Czechosl.) 1:48:58, 28) Horn Alois (HDW., Czechosl.) 1:49:15, 29) Zemva Lovro (Jugosławia) 1:49:37, 30) Gut Szezerba Jan 1:49:41, 31) Kostuch Stefan 1:50:06, 32) Hromadka Edward (CSL., Czechosl.) 1:50:31, 33) Gnojek Jan 1:50:33, 34) Marusarz Stanisław 1:50:39, 35) Zajicek Frantisek (CSL., Czechosl.) 1:50:48, 36) Knap Leo (Jugosławia) 1:51:25, 37) Feistauer Jaroslav (CSL., Czechosl.) 1:51:40, 38) Motyka Julian 1:51:59, 39) Mardula Stanisław 1:52:26, 40) Zubek Józef 1:52:54, 41) Hanusz Kamil (CSL., Czechosl.) 1:53:17, 42) Mardula Franciszek 1:53:33, 43) Sitarz Józef 1:53:45, 44) Teisseyre Andrzej 1:54:06, 45) Hilzer Frantisek (CSL., Czechosl.) 1:54:38, 46) Chlipalski Lesław 1:54:50.

Charakterystycznym jest, iż zwycięzca w biegu Musil już swego czasu, a to przed 3 laty, zdobył też w biegu 18 km w Zakopanem 1-sze miejsce, ale wtedy był zawodni-

kiem II klasy, ale czas jego był mimo to lepszy i wynosił 1:20:30.

Bieg ukończyło 91 zawodników. Publiczność przez długi czas dopytuje się o tych, których spodziewano się widzieć, jeśli nie wśród zwycięzców, to w każdym razie w czołowej grupie. Odpadli Czechosłowacy: *Dygnr* (CSL), *Bergheier* (HDW), *Stehlik* (CSL), *Bräth* (HDW), *Ciffka* (HDW), mistrz Czechosłowacji w biegu 50 km, *Koldowsky* (CSL), *Łotysz Kaneps* itd. Ze znanych zawodników polskich nie ukończył biegu *Fr. Mrowca*, *J. Dawidek* itd.

Ponadto jeden zawodnik (*Bursa*), który na trudnym podbiegu poprostu odpiął narty i spinał się na piechotę, został zdyskwalifikowany. Wypadków nie było.

A teraz próba specjalnej klasyfikacji. Najlepszym zawodnikiem polskim okazał się *Orlewicz* (Wisła), najlepszym zawodnikiem z poza Zakopanego był *Legierski Jan* (miejsce 16-te). Ze Lwowian najlepszym był *Teisseyre* (44), z Krakowian *Głodkiewicz* (51). Niezłe miejsce zajął *Przemysław Koch* (58).

Z zagranicznych zawodników znaczny zawód publiczności sprawił *Norweg Wiig*, po którym spodziewano się, że zajmie czołowe miejsce. Zajął tymczasem 81.

Nie koniec na tem obliczeń. Oto w skład meczu międzyzwiązkowego wchodzi również i bieg 18 km. W tej klasyfikacji kolejność jest następująca (startują trzy drużyny po 4 zawodników): 1) *Musil* (Czechosłowacja), 2) *Simunek* (Cz.), 3) *Skupień* (P.), 4) *Smolej* (Jugosławia), 5) *Br. Czech* (Polska), 6) *Kadavy B* (Cz.), 7) *Jansa* (Jugosławia), 8) *Marusarz Andrzej* (P.), 9) *Jakupic* (J.), 10) *Hromadka* (Cz.), 11) *Marusarz Stanisław* (P.), 12) *Knap* (J.).

Ogólnie biorąc w klasyfikacji zespołowej w biegu 18 km pierwsze miejsce zajęła Czechosłowacja 240 punktów, drugie Polska, trzecie Jugosławia.

W klasyfikacji do biegu złożonego pierwszym jest *Simunek*. Za nim idą: *Kucera*, *Orlewicz*, *Smolej*, *Br. Czech*, *Kadavy Boh.*, *Vrana*, *Legierski J.*, *A. Marusarz* itd.

Korzystając z pobytu p. Prezydenta R. P. prof. Ignacego Mościckiego, narciarze, mając w nim oddanego opiekuna i protektora, postanowili złożyć *Mu hold* i podziękować za dotychczasowe poparcie. Na hold wyznaczono termin soboty wieczorem. Barwny korowód narciarzy cywilnych i wojskowych przeciągnął przez miasto z zarządzeniem P. Z. N. na czele, udając się do dworku p. Prezydenta w Kościeliskach, gdzie w imieniu narciarzy złożył hold p. Prezydentowi prezes P. Z. N. wicemin. *Bobkowski*, poczem zabrał głos p. Prezydent, podkreślając znaczenie narciarstwa. Całość tych imprez wypadła niezwykle imponująco.

Bronisław Czech mistrzem Polski.

Zakopane, 11 lutego (Tel.). Na wiadomość tę czekała w niedzielę nie tylko cała a10-tysięczna publiczność, która zebrała się w Zakopanem u stóp skoczni na Krokwi im. Karola Stryjskiego, aby oglądać konkurs skoków, ale także cała sportowa Polska. Po wczorajszym bowiem wyniku biegu 18-kilometrowego opanować każdego musiały najczarniejsze przecucia.

Pierwszy Polak na piątym miejscu i to *Orlewicz*, który jeszcze w skokach ma dużo do nadrobienia — ósme miejsce *Bronisław Czech* itp. — To wszystko napawało nas obawą.

A jednak Czech zwyciężył.

Triumfowała tu na długie lata obliczona praca tego sumiennego zawodnika. Prześladowany przez pech, który niejednokrotnie odbierał mu prawie pewne zwycięstwo, nie ugiął się, lecz wytrwale dążył do celu i cel ten osiągnął. Ze względu na słabe miejsca biegu *Luszczka* i *Marusarzy*, Czech walczył z koalicją Czechosłowaków samotnie i wyczyn jego tembardziej zdumiewa każdego. — Stwierdzić trzeba, iż tytuł mistrza dostał się

w najgodniejsze ręce.

Bronisław Czech jest bowiem nie tylko doskonałym narciarzem, ale także wzorem sportowca, którego to tytułu dowiódł już niejednokrotnie. Przedewszystkiem zaś przez to, iż umiał przez tyle lat przegrywać, aby wreszcie powrócić do tytułu mistrza Polski, który dzierzył już raz w r. 1928.

Sukces Bronisława Czecha powitało Zakopane ze szczególnym entuzjazmem. Mistrz bowiem jest *Benjaminskim całego ośrodka*, a zdobywca mistrzostwa Czechosłowacji przed kilkoma dniami zdobył *sobie serca wszystkich*.

To też, gdy w niedzielę rzesze ludzi spoglądały w niebo, obserwując lot ludzi-ptaków, każdy pytał się przedewszystkiem o wyniki Czecha i oddychał z ulgą, gdy widział wspaniały lot nowego mistrza nad ziemią i jego pewne lądowanie.

A przebieg walki o tytuł mistrza

nie był łatwy. Zawodom towarzyszyła wspaniała, niemal wiosenna pogoda, której wrażenie o ile chodzi o same zawody, osłabiał jedynie wiatr, wpływający kiedy niekiedy na wynik skoków.

Punktualnie o godz. 12-tej, gdy na specjalnej trybunie honorowej zasiadł p. Prezydent Rzpltej, witany przez publiczność owacyjnie, pierwszy skok próbny oddał trener *Johnson* (Norwegja). Skok był piękny i długi. Napawała szczególnie siła odbicia i energia przelotu. *Johnson* uzyskał długość 54 metrów.

Niebawem *Stanisław Marusarz* rozpoczął oficjalną część programu. Śmiało odbicie na progu wyrzuca go jak pocisk w powietrze, pruje je śmiało, wspaniale utrzymując równowagę. Niebawem na wielkiej tablicy orientacyjnej ukazuje się wynik 55 metrów.

(Dokończenie na stronie 6-tej).

Simunek (Czechosl.) na mecie.

Lappalainen (Finlandja) u mety.

Izidor Luszczek (Wisła) u mety.

Karpel (Strzelec) u mety.

Zdobywca biegu na 18 km. Musil (Czechosłowacja).

Skupień Stanisław (SNTT) zajął 6-te miejsce w biegu na 18 km.

Orlewicz (Wisła) przybywa do mety.

Grupa wybitnych uczestników Słowiańskich mistrzostw łyżwiarskich. Od lewej: Staniszewski, Bilorówna, Popowiczowa, Kowalski, Miksowa i Koudelka.

Na gmachu kierownictwa międzynarodowych zawodów akademickich w Rabce, zawisły flagi wszystkich państw, biorących udział w tej imprezie. Druga od prawej flaga niemiecka ze swastyką.

Fot. Huk.

Uczestnicy międzynarodowych zawodów na 16 km. — Trzeci od lewej zdobywca biegu na 16 km.

Fot. Huk.

KALEJDOSKOP

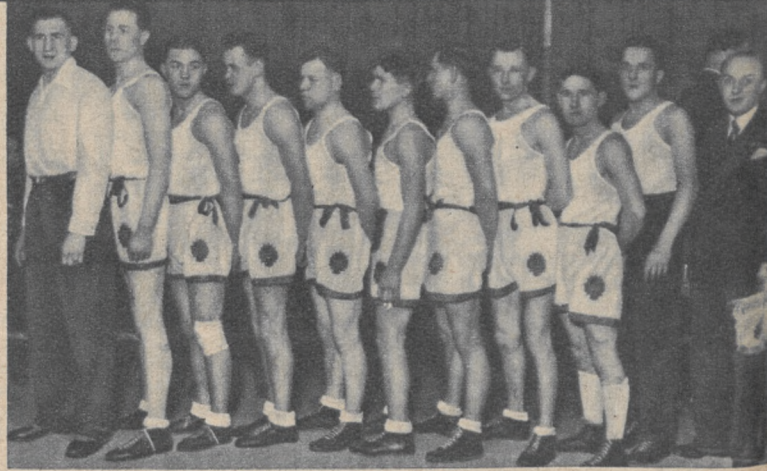

Askold Hermanowski (Ryga) udziela wywiadu korespondentowi „Raz, dwa, trzy” W. Hukowi (pierwszy od prawej). Hermanowski na zabawie zdobył pierwszą nagrodę dla 100% mężczyzn.

Fot. Huk.

Członkowie Łódzkiego Klubu Sportowego na swym dorocznym, walcem zgrupowaniu, które wybrało na prezesa Towarzystwa posła Wolczyńskiego.

Reprezentacja pięściarska Łodzi, która pokonała ubiegłej niedzieli team Wrocławia 9:7. Od lewej trener Konarzewski, Klodas, Chmielewski, Klimczak, Banasiak, Woźniakiewicz, Leszczyński, Brzęczek, Pawlak i sekundant Chrapkiewicz.

Mistrzyni m. Bydgoszczy w jeździe łyżwiarskiej na r. 1934 p. prof. Elżbieta Rysyówna, której występ spotkał się z ogólnym aplauzem widzów.

Mistrzowska para łyżwiarska Bydgoszczy na r. 1934 pp. Mohrówna i inż. Dindinger, która zdobyła swój tytuł na zawodach w ub. tygodniu.

Jedyna w Zagłębiu Dąb. sekcja łyżwiarska S. T. S. Unia (Sosnowiec). Od lewej: Kręzlówna, Blochówna, w tyle kier. sekcji kom. Iskra wraz z zastępczynią p. Dąbrowiczową.

Mistrzostwa świata w hokeju.

(Własna korespondencja „Raz, dwa, trzy“).

Medjolan, 2 lutego.

Tak więc 6-te mistrzostwa hokejowe świata, a 18-te mistrzostwa Europy odbywają się bez udziału Polski. Długo debatowana kwestja udziału naszej drużyny hokejowej została załatwiona negatywnie, a przyglądając się obecnie poziomowi gry uczestniczących drużyn można dojść do przekonania, iż rola polskiej reprezentacji byłaby b. trudna.

Włosi przygotowali oprawę mistrzostw w sposób imponujący. Całe miasto nastawione jest na turniej hokejowy, wszędzie powiewają flagi o barwach uczestniczących państw, wszyscy interesują się przyjezdnymi gośćmi, przyczem oczywiście największe zaciekanie budzą Kanadyjczycy i Amerykanie, przypuszczalni finaliści turnieju o mistrzostwo świata.

W piątek 2 b. m. odbyło się zebranie delegatów wszystkich uczestniczących państw, celem ustalenia systemu rozgrywek. Prezydent Ligi Hokejowej Loicq zaproponował, aby utworzyć trzy grupy, z których jedna składałaby się z czterech drużyn, a dwie grupy grałyby w składzie trzech drużyn. Amerykanie i Kanadyjczycy wolni byłiby od eliminacji wstępnych. Projekt ten został jednogłośnie przyjęty. Aby nie faworyzować słabszych drużyn na niekorzyść silniejszych, rozstawiono Czechosłowację i Austrię, a jako trzecią drużynę do rzędu rozstawionych wylosowano Szwajcarię. W ten sposób utworzono trzy grupy: 1) Czechosłowacja, Anglja i Węgry, 2) Szwajcaria, Francja, Belgja i Rumunja, 3) Austria, Niemcy, Włochy.

Pierwsza runda ma być ukończoną do poniedziałku 4 bm., wtorek jest dniem odpoczynku, a we środę rozpocząć się

ma druga runda, w której wezmą udział dwie pierwsze drużyny z każdej grupy oraz Kanada i Ameryka.

O godz. 10-tej wieczorem otwarto we wspaniałej sali Palazzo Marino (Ratusz Medjolański)

21-szy kongres

„Ligue Internationale de Hockey sur glace”. Otwarcia dokonał eksc. Renato Ricci, podsekretarz stanu dla spraw wychowania fizycznego i przewodniczący Włoskiego Związku Sportów Zimowych, który w prosty, lecz zarazem imponujący sposób złożył podziękowanie gościom za przybycie i powitał ich w imieniu Mussoliniego.

Z kolei zabierali głos prezydent Medjolanu Duca Marcello Visconte di Modrone oraz prezes Loicq. Następnie przyjęto na członków Związku Holandję i Nową Funlandję, a sekretarz Andre Poplimont złożył roczne sprawozdanie. — We wnioskach odrzucono propozycję Austrii, mającą na celu utrudnienie przechodzenia graczy z państwa do państwa, następnie uchwalono wniosek Szwajcarii, aby państwo, które nie opłaca składek, mogło brać udział w mistrzostwach — tylko za wyraźnym zezwoleniem kongresu. Sprawę uznania za zawodowców zawodników, którzy w innych gałęziach sportu są zawodowcami, uchwalono oddać do opracowania specjalnej komisji. Uchwalono również, że na wypadek kontuzji bramkarza drużyna poszkodowana ma 15 minut czasu do dyspozycji, celem wynalezienia odpowiedniego zastępcy.

Charakterystyczny wniosek Amerykańskiej Ligi Hokejowej o zupełne zniesienie przepisów o ofsidge oddany został

komisji, która ma się zająć uproszczeniem reguł gry w hokeja. — Do komisji tej należą: Loicq, Poplimont (Belgja), Brown (Ameryka), Melland (Anglja) i Kleeberg (Niemcy). Nie jest wykluczonem, że przepis o ofsidge zostanie całkiem w przyszłości zniesiony.

Pierwszy dzień mistrzostw.

Medjolan, 3 lutego.

W sobotę rozegrano pierwszy mecz o mistrzostwo świata, a mianowicie

Węgry—Anglja 2:0 (0:0, 1:0, 1:0).

Mecz prowadzili dwaj sędziowie według nowych przepisów, byli nim Belg Poplimont i Kanadyjczyk Grant. Mecz właściwie stał pod znakiem przewagi Anglików. Grali jednak oni zbyt słabo kombinacyjnie i pozwolili stosującemu ustawiczną defenzywę Węgom na dwa wspaniałe przeboje, z których padły dwie bramki dla Węgrów. Autorem ich był Miklos. Najlepszym graczem na lodzie był bramkarz węgierski Hirczak.

Szwajcaria—Belgja 20:1 (6:0, 8:0, 6:1).

Mecz sędziowali Włoch Baroni i Lederer. Naogół spodziewano się zwycięstwa Szwajcarii, lecz nie przypuszczano, iż klęska Belgji dojdzie do tak fantastycznego rozmiaru. Już po 3 minutach gry Szwajcarzy prowadzili 2:0 przez strzały Cattiniego i Bibiego. W pierwszej tercji Miller, Pic i Bibi podwyższają wynik do 6:0, w drugiej tercji Szwajcarzy uzyskują 8 bramek, przy niesłychanym entuzjzmie publiczności. Ulubieńcem publiczności był Hug. Przez swoją ostrą przyciętą brodkę otrzymał on przydomek „Barba”, którym Medjolańczycy zachęcali go do jeszcze większych wysiłków. W ostatniej tercji Belgowie zupełnie przypadkowo strzelają honorową bramkę, nie bez winy obrońców Szwajcarii. — Równocześnie jednak ta ostatnia strzela jeszcze 6 bramek

dów akademickich w pierwszego miejsca w Wogna (AZS, Gdańsk).

Narciarz śląski Legierski na trasie slalomu na mistrzostwach narciarskich Węgier (na Kekes).

Przez Węgierskiego Zw. Narciarskiego Tatar (pierwszy od lewej) objaśnia J. Maruszowski przed startem działanie stoppera. Obok kierownik ekspedycji Zylberman.

SPORTOWY. ♦

Pokaz jazdy konnej w Łódzkim klubie zaszczylił swą obecnością wojewoda Hauke-Nowak. Stoją od lewej m. in.: woj. Hauke-Nowak (x), obok płk. bar. Römmel.

Drużyny koszykówki żeńskiej I. K. P. i Zjednoczone po meczu o puchar Triumphu, w którym IKP wygrał 23:0, nie tracąc ani punktu.

Edgars Gruzītis (Ryga), czołowy narciarz lotewski, który zajął na międzynarodowych zawodach Rabki szóste miejsce w kombinacji. Fot. Iluk.

Drużyny hokejowe Unji i Warty przed meczem w Zawierciu (drużyna Warty w koszulkach w pasy pionowe). Stoją m. in.: prezes Warty Wł. Mysior (1), kierownik techn. A. Sitek (2) i kierownik drużyny Unji kom. Iskra (3).

Drużyny koszykówki męskiej W. K. S. i H. K. S. po zawodach, które zakończyły się zwycięstwem mistrza Łodzi w stosunku 33:23.

Austria—Niemcy 2:1 (0:1, 1:0, 1:0).

Już krótko po rozpoczęciu meczu Niemcy uzyskują prowadzenie ze strzału *Orbanowsky'ego*. Z tą chwilą spoczęli na laurach i zaczęli lekceważyć sobie przeciwnika. Nie spodziewali się bowiem, iż szybkość i zwrotność Wiedeńczyków mogą jednak odnieść zwycięstwo. W drugiej tercji Austriacy wyrównują przez *Novaka*, a w trzeciej strzelają zwycięskiego gola przez *Demmera*. Przykra ta porażka nauczyła Niemców, iż nie wolno lekceważyć żadnego przeciwnika. Sędziowie *Loicq* i *Brown*.

Francja—Rumunia 4:1 (2:0, 0:1, 1:0).

Spotkanie tych dwóch drużyn było prowadzone w dość szybkim tempie, aczkolwiek stało na bardzo przeciętnym poziomie. Z drużyny francuskiej wyróżnić można jedynie strzelca 3 goali *Hasslera* i starego *Quaglię*, u Rumunów najlepszym był *ks. Cantacuzena*.

W tym dniu rozegrano również mecz towarzyski *Włochy—USA*, który zakończył się zwycięstwem *Amerykanów* 5:0 (2:0, 2:0, 1:0).

Czechosłowacja—Węgry 1:0 (0:0, 0:0, 1:0).

Medjolan, 5 lutego.

W poniedziałek jako pierwszy mecz rozegrano spotkanie *Czechosłowacja—Węgry*. Ostatnia porażka Czechów przy dość słabym nastawieniu publiczności w stosunku do Węgrów spowodowała, iż widownia była prawie pusta. — Początkowo gra była wcale nudna, Węgrzy stosowali uparcie system obrony. Wkrótce jednak zaczęto walczyć bardzo ostro, a cały mecz niewiele miał wspólnego z hokejem. Czesi atakowali zacięcie, niemniej jednak nie mogli „wydusić” upragnionej bramki. Dopiero w 13 min. ostatniej tercji straszliwy napór całej drużyny czeskiej uwięziony został bramką, zdobytą przez *Hromadkę* z podania *Malecka*. Sędziowie *Weinberger* i *Dewar*.

Klasyfikacja.

	ilość gier	stos. br.	pkt.
1) Węgry	2	2:1	2
2) Czechosłowacja	2	2:2	2
3) Anglja	2	2:3	2

Szwajcaria—Rumunia 7:2 (3:1, 4:1, 0:0).

Szwajcaria, mając zapewnione zwycięstwo w swej grupie, nie potrzebowała się specjalnie wysilać, aby pokonać słabą Rumunię. Szwajcarzy zademonstrowali wspaniały pokaz gry w hokeja, zdobywając sobie owacyjne uznanie publiczności. Bramki strzelili *Torriani I* (4), *Cattini I* (2) i *Torriani II*. — Dla Rumunów *Cantacuzena* i *Bacar*.

Wieczorem rozegrano mecz towarzyski *Kanada—Niemcy*, wygrany przez *Kanadyjczyków* 5:0.

Francja—Belgia 2:0 (1:0, 1:0, 0:0).

Całkiem niespodziewanie doszli Belgowie do swego pierwszego sukcesu, gdy już w 5 minucie gry padła dla nich pierwsza bramka ze strzału *Peltzera*. Belgowie wykazali w tym meczu *nieporównanie lepszą formę*, aniżeli w poprzednich grach, podczas gdy *Francuzi tym razem zupełnie za-*

Sensacje drugiego dnia zawodów.

Medjolan, 4 lutego.

W niedzielę uzyskano szereg ciekawych wyników, przyczem na czoło wysuwa się porażka obrońcy tytułu mistrza Europy *Czechosłowacji*, poniesiona w spotkaniu z *Anglią*. Tytuł mistrza grupy drugiej zdobyła natomiast już *Szwajcaria*, zwyciężając *Francję*.

Rumunia—Belgia 3:2 (1:1, 2:0, 0:1).

Spotkanie najslabszych rywali odbyło się przy pustej widowni. W pierwszej tercji obrońca Belgów *de Ridder* strzelał sobie samobójczą bramkę, niebawem jednak *Peltzer* wyrównuje. W drugiej tercji przewagę ma Rumunia, a *Cantacuzena* i *Polizu* strzelają dwie bramki. Pod koniec trzeciej tercji jeszcze jedną bramkę dla Belgów strzela *Krautz*.

Anglja—Czechosłowacja 2:1 (0:1, 1:0, 1:0).

Niezwykle sensacyjny mecz zgotował wszystkim niebywałą niespodziankę. Publiczność dopingowała ogromnie *Anglików*, niechętnie odnosząc się do *Czechów*. Ci ostatni grali poniżej swej formy, a zwycięstwo *Anglików* należy uważać za zasłużone. Pełną w bramce *Czechosłowacji* dokazywał cudów waleczności, słabo jednak grający napad nie mógł

uzyskać zwycięskich goali. Angliści grali z każdą minutą lepiej i pod koniec opanowali kompletnie arenę meczu.

Szwajcaria—Francja 3:0 (2:0, 0:0, 1:0).

W porze wieczornej odbył się powyższy mecz przy zapelnionej niemal do ostatniego miejsca widowni. Przyczyną tak wielkiego napływu publiczności było niewątpliwie wysokie zwycięstwo *Szwajcarii* nad *Belgią*. Publiczność została nieco *zawiedziona w swych nadziejach*, ponieważ napad *Szwajcarii* grał *znacznie słabiej*. — Tem lepiej za to wychodziła *doskonała gra obrony*, tak, iż bramkarz interwenjował za ledwie kilka razy. Publiczność była całkowicie po stronie *Szwajcarii*. Bramki strzelili *Cattini* i *Müller* (2).

Niemcy—Włochy 3:2 (0:2, 2:0, 1:0).

Niemcy, nauczeni przykrem doświadczeniem, grali zbyt ostrożnie i dopuścili *Włochów* do strzelenia aż dwóch bramek, potem jednakże walczyli jak *lwy* i zdołali w drugiej tercji wyrównać, a w trzeciej *Bethmann* strzelił decydującą o zwycięstwie bramkę.

(Dokończenie ze strony 3-ciej).

Specjaliści obliczają odrazu, czy popularny „Staszek” ma szanse na zdobycie mistrzostwa, a już nad skocznią wzbija się następny zawodnik, to Węgier Vanyo. Skok nie jest ani ładny, ani długi. Za nim skacze szereg innych zawodników mniej znanych, a przedewszystkiem mniej groźnych. Jest to bowiem konkurs do biegu złożonego, gdzie przedewszystkiem zainteresowanie budzą zawodnicy, którzy uzyskali czasy w biegu 18-kilometrowym.

Większą uwagę skupia Andrzej Marusarz. Skacze daleko i ładnie — 54 m.

Wynik jego przyćmiony jest jednak skokami Bronisława Czecha. Jego skoki, to *zwarta estetyczna całość*. Nawet człowiek zupełnie nie znający się na skoku narciarskim poznałby, że jest to *skok świetny*. Równego w pięknym stylu *trudno się było doczekać w całej plejadzie skoczków*. Mniej więcej na równi z nim stał Norwiedzy. Odległość 51 m., uzyskana przez Czecha, jest *dobrym prognostykiem*.

Ale niebawem Vrana, który ma dobry czas w osiemnastce, skacze 53 m. Chwila emocji, ale „na szczęście” Vrana upada. Może to „szczęście” nie jest całkiem na miejscu, ale ręczę, że w chwili, kiedy Vrana upadł, z niejednych ust uleciało westchnienie ulgi. Nie jest to zbyt sportowe, ale jakże prawdziwe i ludzkie!

Pierwszy z Polaków w biegu, Orlewicz, skacze krótko i dość słabo. Widać, że nie można jeszcze liczyć na niego w tym roku, ale za to już na przyszły rok może być świetny.

Zkolei nowa emocja.

Skacze Simunek, który ma najlepszy czas w klasyfikacji biegu na 18 km do kombinacji. W locie nie umył się do „Bronka”. Ponadto skacze krótko.

Norweg Viig leży, zato Łuszczek skacze wspaniale na 56 m. W stosunku jednak do Bronisława Czecha — to za mało. Gdyby go chciał pokonać, musiałby Łuszczek mieć obydwa skoki o 28 m łącznie dłuższe od Czecha. Kto to potrafi wobec stylu popularnego Bronka?

Ledwie skoczył Nr. 153 Zaicek, a już zaczyna drugą kolejkę Stanisław Marusarz skokiem na 56 m. Czech ma skok 53 m również doskonały w stylu. Simunek skacze 46 m, Vrana 37, Łuszczek 54. Ostatnie skoki odbywają się już w spokojniejszej atmosferze. Zwycięstwo Czecha w biegu złożonym staje się z każdą chwilą pewniejsze, wobec czego poszczególne skoki już nie wywołują tak wielkiej emocji, jak pierwsze.

W międzyczasie do prez. Bobkowskiego zgłosiła się sztafeta narciarska Zw. Strzel. z Krakowa,

która przybyła na nartach z Krakowa ze specjalnym adresem do uczestników mistrzostw narciarskich. Powszechny podziw wzbudził udział w sztafecie małego 12-letniego chłopca Janka Rychlika, syna inicjatora i kierownika wyprawy.

Po zakończeniu konkursu do biegu złożonego rozpoczyna się

konkurs otwarty skoków

w dwóch serjach. Skacze jako pierwszy Bronisław Czech. Uzyskuje on w nieskazitelnym wprost stylu 58 m.

Orgję odległości rozpoczyna Kolesar. Doskonale ten skoczek przelatuje, jak furja w powietrzu i ląduje daleko poza uzyskanymi dotychczas odległościami. Niestety nie wytrzymuje ciśnienia i przewraca się

Simunek wyciąga 56 m.

Schindler „podpiera się” na 61 m.

Entuzjazm wywołuje skok Norwega Eie. I on przelatuje nad uzyskanymi dotychczas odległościami i ląduje niesłychanie pewnie na granicy 70 m. Rekord dnia nie utrzymuje się jednak zbyt długo.

Rekord skoczni pada.

Marusarz Stanisław bije Norwega zdecydowanie. Począ-

tkowo ogłaszają wynik 76 m., potem jednakże po dokładnym zmierzeniu okazuje się, że jest tylko 74 m. Oznacza to jednak nowy rekord skoczni oraz najdłuższy skok, jaki oddano dotychczas w Polsce. Odległości te pozostały przez długi czas nieosiągalne 71 m. uzyskuje Łuszczek, ale upada. Norweg Viig przewraca się przy 69 m. i wycofuje się z zawodów.

Druga serja

przynosi znacznie więcej upadków. Kolesar pada przy 71 m. Czech „stoi” na 68 m., Eie przepięknie ląduje na 71, a gdy St. Marusarz pada przy 73m., widać jasno, kto wygrał konkurencję. Norweg nie dorównuje ani Marusarzowi, ani też Łuszczkowi, padającemu znowu przy 71 5 m

Konkurencja skończona. Publiczność opuszcza trybuny, aby następnie przez całe popołudnie oblegać do późnego wieczora lokal kierownictwa zawodów,

domagając się wyników,

które przedstawiają się nast:

Mistrzostwo Polski w biegu złożonym na r. 1934 zdobywa Bronisław Czech (SNPTT) nota 440.9, 2) Simunek (Cz.) 432.8, 3) Marusarz Andrzej (Polska) 425, 4) Łuszczek Izidor (PZN) 421.7, 5) Orlewicz Marjan (Polska) 411.5, 6) Marusarz Stanisław 402.2, 7) Kadavy Bohumil (Svaz) 399.1, 8) Lauer (HDW) 379.9, 9) Hromadka (Svaz) 377.6, 10) Kuczera (Cz.) 370, 11) Jakopic (Jugosl.) 12) Kadavy Jaroslav (Cz.), 13) Vrana (Cz.), 14) Zajicek (Cz.), 15) Hanus (Cz.), 16) Feistauer (Cz.), 17) Sitarz (Polska), 18) Dawidek Tadeusz, 19) Marduła Fr. (Polska), 20) Kovacz Jan (Cz.).

Norweg Eie zwyciężca w konkursie skoków

1) Nils Eie (Norwegja) nota 214.2 (długość skoków

Co mówią swoi i obcy.

Po uroczystości rozdania nagród udaje się nam uzyskać chwilę rozmowy z prezesem P. Z. N. wiceministrem Bobkowskim. Zaznaczyć na wstępie należy, iż rzadko który prezes związku sportowego cieszy się tak wielką popularnością, jak właśnie prez. Bobkowski. Każde jego przemówienie witane jest burzą oklasków, dowodzących wyraźnie uczuć, jakimi się cieszy wice-min. Bobkowski wśród rzeszy narciarzy.

Prez. Bobkowski zadowolony jest z wyników — rzecz prosta, że na pierwszy plan wysuwa sukces Bronisława Czecha. „Wynik, uzyskany przez „Bronka”, jest dla mnie szczególnie doniosły — mówi prez. Bobkowski. — Trzeba wiedzieć, że Bronek wygrał mistrzostwo Polski po raz pierwszy przed sześciu laty. Wówczas był to jego pierwszy entuzjazm młodzieńczy, zryw, jaki się często widzi u młodych zawodników, potem jednakże konkurencja podniosła się i na zdobycie mistrzostwa nie wystarczy sam entuzjazm — trzeba też usilnej pracy. Teraz, gdy Czech przeszedł solidny trening, zapoznał się z wielkimi zawodnikami i wypracował sobie metodę pracy, sukcesy jego są pewniejsze, bo oparte o trwalszą podstawę.

Pocieszającym jest również fakt, iż obok tego doskonałego zawodnika mamy jeszcze szereg innych, którzy rokuja wiele na przyszłość. Porażki nasze w pozostałych konkurencjach nie martwią mnie specjalnie, gdyż warunki, w jakich się odbywały, nie odpowiadały naszym zawodnikom, doskonałym technicznie, lecz słabym fizycznie. Te luki da się nadrobić, gdy złączymy w biegach podejmną się narciarze nizinni, natomiast w sko-

70 i 71 m.), 2) Bronisław Czech 207.4 (C2 i 66), 3) Lukasz (Cz. Svaz) 194.5 (66 i 58.5), 4) Bursa (Polska) 185.5 (54 i 58), 5) Legierski Jan (Polska) 184.3 (63 i 60), 6) Jeschke (HDW) 177.1 (52 i 56.5), 7) Mrowca Franciszek (Polska) 168.3 (47 i 52 m.), 8) Marusarz Stanisław (Polska) 166.4 (74 m. rekord skoczni i 73 z upadkiem), 9) Kozdrun (Polska) 163.2 (51 i 50), 10) Hanus (Svaz) 159.5 (48 i 51).

Ze znanych skoczków Kolesar zajął miejsce 31, Łuszczek 32, Andrzej Marusarz 36, Schindler 43, Feistauer 46, a Dawidek 51. Poza konkurencją skakał trener PZN amator Norweg Peer Johnson, który osiągnął notę 104.1 i skoki 74.5 i 77 m., lecz obydwa z upadkiem.

Przechodząc do omówienia zawodów można stwierdzić, że ostateczne decyzje odpowiadały faktycznemu stanowi umiejętności naszych narciarzy. Bijemy innych w skokach, ustępujemy nieco w biegach. W kombinacji alpejskiej startowaliśmy bez kilku wybitnych sił. W biegach do kombinacji jesteśmy, jak zawsze, szczególnie groźni. Wynik Czecha, który podajemy powyżej, był upragniony przez wszystkich. Sukces Simunka był łatwo do przewidzenia, wobec jego doskonałej noty w biegu. Andrzej Marusarz wykazał dość równą formę zarówno w biegach, jak i skokach. Łuszczek nadrabiał skokami, w których jest zawsze doskonały. Świetnie zapowiada się Orlewicz St. Marusarz wypadł, być może, nieco słabiej, zawsze jednak zalicza się do najlepszej klasy. Pozostali nasi zawodnicy ustępują znacznie gościom zagranicznym, przedewszystkiem zaś w biegach.

Wieczorem odbyło się w sali Morskiego Oka uroczyste rozdanie nagród. Przemawiali wice-min. Bobkowski, burmistrz Winnicki oraz imieniem Svazu p. Zadak. Uroczystość zakończyła się powzięciem przez zebranych uchwały wysłania depesz hołdowniczych do p. Prezydenta RP., Marsz. Piłsudskiego i premiera Jędrzejewicza.

kach i w zjazdach zawsze — rzecz prosta — *górować będą Zakopianczycy*.

Ponadto na specjalną uwagę zasługuje strona organizacyjna mistrzostw — kontynuuje swoje wywody prez. Bobkowski. — Zaimponowali mi zwłaszcza nasi pracownicy w dniu slalomu, gdy mimo wichury, śnieżyicy i mgły zdolali przeprowadzić całą organizację do końca. To musiało za imponować każdemu. Był to *wyczyn sportowy, godny najwyższej pochwały*. Nasi pracownicy z pp. drem Bonieckim, Fächerem, plk. Wagnerem, Oppenheimem, Grosmanem, Bujakiem, Zylbermanem i wielu innymi, zdali egzamin organizacyjny wprost nadzwyczajnie. Nie wątpię, iż jesteśmy na najlepszej drodze do świetnego rozwoju, a wydatna praca wszystkich ośrodków, pozwala nam żywić jak najlepsze nadzieje.

Prezes Związku czeskiego, inż. Jarolimek, który musiał wyjechać już w sobotę do Pragi, nie widział zakończenia zawodów. Przed wyjazdem zainteresowany przez nas, zapewnia, iż do *Polaki zawsze przyjeżdżają zawodnicy czescy nadzwyczaj chętnie*. Podkreślił przytem, iż stosunki polsko-czeskie w narciarstwie pozostają zawsze na stopie *bardzo przyjaznej*. Kto w danej chwili zwycięża, jest *kwestją losu*, który okazuje się przychylniejszym raz tej, drugi raz innej stronie. Zdaniem inż. Jarolimka, *Czesi zawsze ustępują Polakom w skokach, natomiast lepsi są w biegach*.

Kierownik wyprawy Niemców czeskich H. D. W. dr Streit odnosi się do zawodów z entuzjazmem. Powiada on, iż *tak doskonałej organizacji nie spo-*

wiedli. Również i w drugiej tercji Belgowie uzyskują nową bramkę, a strzelcem jest tym razem Kreitz. Wysiłki rozpaczliwe Francuzów, którzy w trzeciej tercji są w olbrzymiej przewadze, nie dają żadnego wyniku.

Klasyfikacja.

Szwajcaria	3	30:3	2
Francja	3	4:6	2
Rumunia	3	6:13	2
Belgia	3	5:23	2

Szwajcaria i Francja — ta ostatnia tylko dzięki lepsze-mu stosunkowi bramek wchodzi do dalszej rundy.

Włochy—Austria 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).

Drużyna austriacka przegrała niesłusznie ten mecz, w którym była *bezwzględnie cały czas lepszym zespołem*. Szczęście sprzyjało Włochom, dla których już zaraz na początku (2 min.) strzela Dionisi z dalekiego strzału *jedyną i zarazem decydującą o zwycięstwie bramkę*. Wspomniała formę wykazał bramkarz włoski Gerosi, który broniał przytem z *niebywałym szczęściem*. Gra przy końcu przybrała *ostre formy*, a ofiarą jej padł kontuzjonowany Csöngy. W ostatniej tercji Austriacy próbują grać w czterech napastników, pozostawiając tylko Tatzera w obronie, ale wysiłki nadaremne. Po ukończeniu meczu publiczność włoska wpadła na tor i powitała owacyjnie zwycięstwo swoich zawodników.

Klasyfikacja.

1) Niemcy	ilość gier	2	stos. br.	4:4	pkt.	2
2) Włochy	..	2	..	3:3	..	2
3) Austria	..	2	..	2:2	..	2

Pierwsze rozgrywki o wejście do finału.

Medjolan, 6 lutego.

Jako pierwszy mecz w rozgrywkach międzygrupowych odbyło się spotkanie Kanada—Francja 9:0 (4:0, 5:0, 0:0), które jednak mniej wzbudziło zainteresowania w porównaniu np. z meczem Austria—Włochy, na którym dochód wyniósł 15.000 lirów. W obecności tylko 500 widzów Ka-

nada rozprawiła się *ładnie z Francją*, wykazując lepszą formę, jakby to można sądzić z dotychczas osiągniętych wyników w Europie, choć nie dorównuje w żadnym wypadku zeszłorocznemu finaliście. Atak francuski w czasie tych zawodów nie zagroził ani razu poważnie bramce Kanadyjczyków.

W konkurencji pocieszenia spotkała się Anglja—Belgia 5:0 (0:0, 2:0, 1:0). Łatwe zwycięstwo Anglików, dla których bramki strzelili R. Hare, Dorland i Dacey.

Amerjka—Czechosłowacja 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).

1500 widzów było świadkami gry niezwykle interesującej, obfitującej w zmienne sytuacje, przyczem Czesi byli początkowo częściej w ataku. Jedna bramka Amerykanów została nieuznana z powodu ofsidu. Amerykanie uciekali się do szybkich wypadów i błyskawicznych akcji pod bramką. W drugiej tercji padła w ósmej minucie jedyna i decydująca o zwycięstwie bramka, którą strzelił Nilon *po solowym wypadzie*. Teraz napad amerykański jest częściej w akcji, zwłaszcza dzięki dobrej grze Bessona, zamieszkałego od dłuższego czasu w Paryżu i ściągniętego tutaj dla wzmocnienia drużyny. Również i w trzeciej tercji *Amerjkanie są częściej w ataku*, a sporadyczne wypadki czeskich napastników zostają bez trudu zlikwidowane. Rozpaczliwe wysiłki pod koniec meczu Czechów, aby zmienić rezultat, nie zostały uwieńczone powodzeniem. Najlepsi gracze amerykańscy obok Bessona, to bramkarz Hanford i obrońca Smith.

Czechosłowacja—Austria 4:0 (0:0, 1:0, 3:0).

Medjolan, 7 lutego.

Austriacka drużyna poniosła dotkliwą porażkę, która zadecydowała o utracie jakichkolwiek jej szans na wejście do finału. Różnica bramek jest nieco za wysoka, jeśli się weźmie pod uwagę przebieg zawodów, ale bezwzględnie lepszą drużyną. Widzów było tylko 500.

Pierwsza tercja nie wykazała przewagi żadnej ze stron. W drugiej zato, gdy gra się nieco *zaostrzyła*, Czesi wykazali już więcej inicjatywy, a jedyną bramkę zdobył Dorzil. W ostatniej tercji opór Austriaków całkiem stabilnie, a tymczasem drużyna czeska zaczyna grać doskonale w ataku. Po ładnej kombinacji strzela drugą bramkę Czuzera, a następnie ustalają wynik Maleczek i Cetkovski. Sędziowie Brown i Loicq.

Węgry—Włochy 0:0.

Był to mecz dwóch drużyn, które doskonale *stosują sy-*

Rewelacyjny przebieg pierwszej batalii XV mistrzostw narciarskich Polski.

(Od specjalnego wysłannika „Raz Dwa Trzy“).

Zakopane, 8 lutego.
Pod zmiennymi auspiciami jechałem z Krakowa do Zakopanego; silny wicher, deszcz pomieszany ze śniegiem, błoto — to wszystko zdawało się zapowiadać, iż tegoroczne mistrzostwa Polski nie będą miały zbyt szczęśliwego przebiegu. Jasne kwadraty oświetlonych okien pociągu ustawicznie wykazywały całą beznadziejność sytuacji. Dopiero od Chabówki zaczęło się „wyjaśniać”. I to nawet dosłownie. Coraz więcej było śniegu, a gdy przybyliśmy do Zakopanego królestwo zimy było wszechwładnie panującym.

Niemniej jednak nie było tak dobrze, jak jeszcze tydzień temu, jak kilka dni nawet. Wszyscy z troską spoglądali na śnieg, pytając się, czy jeszcze wystarczy do końca mistrzostw. Historia była tem poważniejsza, iż w grę wchodziły siły naszych „chłopców”. Tej nomenklaturze trzeba trochę czasu poświęcić. Po pierwsze nie są to żadni chłopcy tylko zawodnicy. Większość nawet robi wrażenie bardzo poważnych ludzi, a wszyscy są chłopami na schwał i nie radziłbym z nimi zaczynać. Ale ponieważ są ulubieńcami publiczności i to nie tylko zakopiańskiej, więc mówię się o nich „chłopcy”.

Otóż wracając do kwestii śniegu, to znana jest dobrze stara historia, iż jeśli śnieg jest dobry, a mróz trzyma — to nasi biją cały świat. Nawet Norwedy nie są dla nich zbyt groźni. Ale gdy uchwaj Boże zacznie śnieg padać albo nadejście okres odwilży, to wtedy nieszczęście gotowe.

Rankiem we czwartek wszystko jednak zapowiadało się dobrze. Słońce świeciło wspaniale. Góry tylko od czasu do czasu przesłaniały białymi mgiełkami i gdyby nie wiatr, pogoda była wspaniała. Z biegiem godzin sytuacja

na pierwszej zmianie czeskiej z miejsca narzucił szybkie tempo i wysunął się na czoło. W sztafecie polskiej startował wraz z nim St. Marusz, który mając narty przygotowane do dobrego, nośnego śniegu, nie mógł dostosować się do zmienionych warunków i pozostał w tyle, chwilami tylko doganiając Musilę. Udało mu się wprawdzie wyjść na krótką chwilę na pierwsze miejsce, ale przewagę tej nie zdołał utrzymać już dłużej i w rezultacie ostatecznym stracił w stosunku do Musili 4 minuty. Marusz tracił przedewszystkiem na podejściach a zjazdów było zbyt mało, aby różnicę tę wyrównać. Na trzecim miejscu kończył bieg Jugosłowianin Smolej o minutę zaledwie za Maruszem.

Startujący na drugiej zmianie w drużynie polskiej Orlewicz, nie zdążył zmienić smaru na nartach i ruszył „w podróż” w tych samych warunkach, co i Marusz. Kosztowało to nas dalszą stratę drogowych minut. Już więc ta druga zmiana zdecydowała o naszej porażce. Kuczer (Czech.) na tym etapie nadrobił na Orlewicu dalsze pięć minut.

Tymczasem jednak nasza trzecia zmiana — Skupień — zdążył zmienić smary i nadzieje nasze wzmożyły się, aczkolwiek jasnym było, iż nadrobienie dziewięciu minut jest niepodobniwem wobec wielkiej klasy biegaczy czeskosłowackich. Skupień osiągnął w każdym razie piękny sukces, oto bowiem nabił jednego z najlepszych biegaczy czeskich Novaka o 14 sekund. Było to jednak za mało w stosunku do 9 minut.

Na czwartej zmianie Karpel znowu nadrabia kilkanaście sekund na Kadavym. Było to jednak wszystko, na co

Doliny Małej Łąki, stamtąd na Gronik i zpowrotem przez Wierszki do mety na Lipkach, o tyle ten, kto chciał widzieć bieg zjazdowy musiał maszerować aż na Hałę Goryczkową. Marsz wśród silnego wicheru, przy słabym podłożu śniegu nie należał ani do zbyt łatwych ani do przyjemnych. Mimo to publiczność dość tłumnie zjawiała się na mecie, ustawiając się również i wzdłuż trasy.

Na tem miejscu należy się mała uwaga publiczności. Oto rzeczą pochwały godną jest interesowanie się zawodami, ale jeśli ktoś, udając się na zawody równocześnie wkracza na trudną i niebezpieczną trasę, narażając nie tylko siebie, ale i startujących zawodników na potłuczenie a nawet połamanie kości, to już jest sprawa inna. Niestety takiej właśnie publiczności trafiło się dość wiele i tylko na skutek ustawicznych nawoływań, zdołano uniknąć poważniejszych wypadków.

W związku z powyższym zauważyć można, że nikt nie może mówić o tem, czy umie czy nie umie jeździć, jeśli nie był w górach. To, co się widziało na Hali Goryczkowej to jest już nie sport, ale

wprost walka z żywiołem —

z szybkością i tak niegościnnym podłożem, jakim jest płytki śnieg, usiany bogato kamieniami i pniakami.

Najprzód więc marsz w górę ok. 4 km przy różnicy wzniesień 650 m. Jakżeż zażdrościło się Szwajcarom i Austriakom, iż oni mają do tego celu koleżki linowe. Tutaj trzeba było mozolnie drapać się pod górę aż do przełęczy

Goryczkowej. Droge tę oczywiście musieli przejść także zawodnicy, których czekał potem zaleńczy zjazd w dół. Po wyjściu na przełęcz, jednak już nie żałowało się wysiłku; piękny widok skalnych gniazd, owianych mgłami w blaskach słońca przedstawiał

wspaniały obraz, na długo niezapomniany.

Bieg zjazdowy odbył się w konkurencji kobiecej i męskiej.

Punktualnie o godz. 12 nastąpił

start biegu pań,

którego miejsce znajdowało się nieco poniżej Przełęczy. Na 25 zawodniczek zgłoszonych, startowało 15.

Wśród nich spostrzegamy najpoważniejsze rywalki u siebie

Staszek Polankówną i Stopkówną.

Między nimi ma rozegrać się walka o pierwsze miejsce. Te dwie zawodniczki reprezentowały oczywiście osobną klasę. Wspaniałem opanowaniem techniki zjazdowej wyróżniały one nad wielką liczbą zawodniczek, nie mówiąc o reszcie pań.

Z pozostałych zawodniczek nieźle zaprezentowały się Maruszówna i Chotarska. Zaszczytały również wyniki osiągnęła zawodniczka Krzemienieckiego Klubu Sport. Dabrawińska, która nie mając u siebie w domu terenów do tego rodzaju treningu, jednak zajęła ósme miejsce, zwyciężając siedm zawodniczek.

Naogół bieg odbył się bez poważniejszych wypadków. Zawodniczka krakowska Wiśniewska biegu nie mogła ukończyć, zlamala bowiem nartę. Poza nią nie ukończyły biegu jeszcze dwie narciarki.

Na trasie biegu zjazdowego pań.

Grupa zawodniczek i sędziowie przed biegiem zjazdowym.

Na starcie biegu zjazdowego pań.

Pomyżej od lewej: 1) Widok na Giewont, 2) Fragment z trasy na hali Goryczkowej, zawodniczka Chotarska (nr. 115), 3) Fragment z biegu zjazdowego.

ulegała pewnemu pogorszeniu. Śnieg pod wpływem słońca zaczął tajać, a w górach szalał wiatr, który zdmuchiwał śnieg, odkrywając kamienie, w innych zaś miejscach, tworząc gruby zwal sypkiego, nienośnego śniegu.

W pierwszy dzień zawodów rozegrano trzy punkty programu. Już sam fakt, iż terenem zawodów były dwie okolice Zakopanego, dowodzą konieczności niezwyklej sprawniej organizacji i wielkiej liczebności ludzi dobrej woli, którzyby chcieli pełnić funkcje sędziów, albo co gorzej przy biegu zjazdowym — startera.

Przejętny sędzia piłkarski nie ma pojęcia, co to znaczy sędziować, gdy wiatr wyrwa mu wszystkie „dokumenty” z ręki zmartwiłej i zziębniętej, gdy zimno szczypie w uszy, żółdek domaga się gwałtownie pożywienia... W takich wypadkach sędzia napewno nie myśli o „autonomii” i niezawisłości, ale aby tylko jak najlepiej i jaknajszybciej spełnić swój obowiązek i zjechać „na dół”.

Ale ad rem. Pierwszą konkurencją, rozgraną we czwartek był

bieg sztafetowy 5x10 km,

który nie był konkurencją mistrzowską, lecz wchodził w skład t. zw. trójmeczki związkowej, w którym startowały zespoły Polski, Czechosłowacji i Jugosławii.

Tutaj odrazu wyszła na jaw

słaba strona naszych narciarzy.

Przygotowane smary zawiodyły i nie było czasu zmienić je wcześniej, aż dopiero przy trzeciej zmianie. Było to oczywiście za późno, aby myśleć o zwycięstwie. Ponadto wybrana trasa zawodów nie odpowiadała umiejętności naszych narciarzy. Była za łatwa. Nasi narciarze nadrabiali na zjazdach, lecz na płaskim terenie dużo tracili, ulegając silniejszemu fizycznie Czechosłowakom.

Gdyby więc nie zmiana pogody w ostatniej chwili oraz złe wybranie trasy — Polacy mogliby pokusić się o zwycięstwo, które całkowicie leżało w ich możliwościach. W każdym razie należy podkreślić doskonałą formę i klasę biegaczy czeskosłowackich. Uzyskany wynik w biegu sztafetowym odpowiada mniej więcej właściwemu stosunkowi sił między Polską a Czechosłowacją, który to stosunek dał się zauważyć już w r. ub. W układzie tym Czechosłowacy zawsze górowali nad nami w biegach, ustępując natomiast w skokach.

Zwycięstwo sztafety czeskiej.

Start sztafety odbywał się równocześnie. „Musil”, idący

mogliby się zdobyć. Idący bowiem na ostatniej zmianie Bronisław Czech nie mógł marzyć o nadrobieniu na znakomitym Simunku całych dziewięciu minut.

Przewidywania okazały się słuszne. Czech nie tylko, że nie nadrobił nic, ale nawet stracił ok. 1 minuty tak, że różnica, dzieląca nas od Czechosłowaków

wzrosła do 10 minut.

Sytuacja Bronka Czecha była szczególnie trudna, gdyż startując grubo po odejściu Simunka musiał go gonić, co oczywiście jest znacznie trudniejsze, niż ucieczka z tak olbrzymią przewagą.

Jugosłowianie przez cały czas szli na ostatnim miejscu. Ustupują oni nam jeszcze bardzo znacznie. Ze startujących w sztafecie wyróżnić należy Smoleja i Jansę.

Wyniki biegu sztafetowego:

W ostatecznym wyniku pierwsze miejsce zajęła drużyna czeskosłowacka w czasie 3:54:05 w składzie: Musil, Kuczer, inż. Novak, Kadavy, Simunek. Drugie miejsce przypało w udziale drużynie polskiej w składzie: Marusz, St., Orlewicz, Skupień, Karpel i Br. Czech, w czasie 4:04:28, trzecie drużynie jugosłowiańskiej w składzie: Smolej, Jansa, Szramel, Zemla i Knap, w czasie 4:30:01.

Czasy poszczególnych zawodników, biegnących na dystansie 10 km przedstawiają się nast.: 1) Musil 44:05, 2) Simunek 44:30, 3) Br. Czech 46:18, 4) Karpel 47:08, 5) Kadavy 47:20, 6) Skupień 48:51, 7) Marusz St. 48:58, 8) Novak 49:05, 9) Kuczer 49:05, 10) Smolej 49:05, 11) Orlewicz 53:15, 12) Knap 54:30, 13) Zemla 54:45, 14) Jansa 54:52, 15) Szramel 56:01.

W poszczególnych okrażeniach stosunek czasu przedstawia się nast.: I zmiana: 1) Czechosłowacja 44:05, 2) Polska 48:58, 3) Jugosławia 49:53. II zmiana: 1) Czechosłowacja 1:33:10, 2) Polska 1:42:11, 3) Jugosławia 1:44:45. III zmiana: 1) Czechosłowacja 2:22:15, 2) Polska 2:31:09, 3) Jugosławia 2:40:46. IV zmiana: 1) Czechosłowacja 3:00:35, 2) Polska 3:18:10, 4) Jugosławia 3:35:31. V zmiana: 1) Czechosłowacja 3:54:05, 2) Polska 4:04:28, 3) Jugosławia 4:30:01.

BIEG ZJAZDOWY.

O ile trasa biegu sztafetowego była i łatwiejsza i bardziej dostępna dla publiczności, wiodła bowiem ze startu na Lipkach pod Regle, następnie pod Reglami aż do ujścia

Czeska narciarka na przełęczy Goryczkowej.

Zaatakowany sędzia polski ma głos.

Z za kulis łyżwiarskich mistrzostw Europy w Pradze.

Lwów, 9 lutego.

Jazda figurowa na lodzie, pozornie jedna z najelegantszych gałęzi sportu, niejednokrotnie wykazuje wśród czołowych jej przedstawicieli poważne braki w zakresie taktu i zdyscyplinowania, tak dobrze znane z innych, mniej ekskluzywnych dziedzin ruchu sportowego. — Wypadki pieniaczenia się gwiazd łyżwiarskich z sędziami, z powodu nieprzyznania im wymaganowanej w całym kręgu fanatyków lokaty, dobrze są znane w organizowanych w latach ubiegłych mistrzostwach Europy i świata.

Rzadko się jednak zdarza, by organizowano z tej okazji *nagonkę prasową* w kilku państwach przeciw sędziemu, który rzekomo pokrzywdził z wiedzionego w swych aspiracjach i nadziejach łyżwiarza. Specjalnego posmaku zaś nabiera taka afera, skoro zaatakowanym sędzią jest *Polak*, w konkretnym wypadku p. *Wład. Kuchar*.

Sprawa datuje się od czasu rozegranych przed dwoma tygodniami w Pradze mistrzostw Europy w jeździe parami, w których pierwsze miejsce zajęła para węgierska *Rotter—Szolas* cyfrą miejsc 7, przed parą austriacką *Papetz—Zwack* 9, parą polską *Bilorówna—kpt. Kowalski* 16 i Węgrami *Gallo—Dillinger* 22 i t. d.

Jak już szeroko o tem relacjonował korespondent praski „*Raz-Dwa-Trzy*”, para *Papetz—Zwack* uczuła się pokrzywdzoną sklasyfikowaniem jej na trzecie miejsce przez p. *W. Kuchara*, w przeciwieństwie do pozostałych członków komisji sędziowskiej; którzy częściowo ulokowali ją na pierwszym, częściowo zaś na drugim miejscu.

Zale pary *Papetz—Zwack* idą w dwóch kierunkach: p. *Kuchar* pozbawił ją pierwszego miejsca, co jednak, jak wynika z dokładnego obliczenia cyfry miejsce, jest *absurdem*, i tylko w tym wypadku mogło mieć miejsce, gdyby p. *Kuchar* miał trzeciego miejsca przyznał jej pierwsze, a to parze *Papetz—Zwack* zdaniem trzech sędziów na pięć się nie należało, nadto zaś dowodem krzywdzącej oceny p. *Kuchara* miałoby być *sklasyfikowanie pary Papetz—Zwack na trzecim miejscu* i wysunięcie jej kosztem pary *Bilorówna—kpt. Kowalski* na drugie miejsce.

Co mówi p. Wł. Kuchar.

Wbrew przypuszczeniom, jakoby sprawa ta miała wypłynąć dopiero po wyjeździe p. *Kuchara* z Pragi, okazuje się, że już w sobotę, *bezpośrednio po zawodach p. Zwack w sposób niestłuchanie agresywny zaatakował p. Kuchara za jego punktację*, uczynił zaś to w obecności *licznego grona publiczności zebranej na zawodach*.

P. *Kuchar* z miejsca zwrócił się z zażaleniem do przewodniczącego komisji sędziowskiej dra *Fürsta* i na jego prośbę zdecydował się *za cenę przeproszenia go przez kierownika ekspedycji austriackiej p. Grünauera, tudzież samego p. Zwacka zrezygnować z przekazania sprawy Międzynarodowej Federacji Łyżwiarskiej*. Przeproszenie nastąpiło zgodnie z życzeniem p. *Kuchara* dnia następnego.

Nowy „występ” p. Zwacka.

W myśl przyjętych zwyczajów należało się spodziewać, że z tą chwilą sprawa została ostatecznie zlikwidowana, w szczególności, że p. *Kuchar* punktację swą uzasadnił w sposób wysoce fachowy i przekonujący, zyskując poniekąd *aprobate swego stanowiska przez kierownika ekspedycji austriackiej p. Grünauera*. Wbrew oczekiwaniom jednak, p. *Zwack* uznał za stosowne rzekomej swej krzywdy dochodzić w dalszym ciągu i to *drogą publikacji prasowych w Czechosłowacji, Austrii, a nawet w Paryżu, wobec czego nie od rzeczy będzie zapoznać się również z wywodami strony przeciwniej*.

P. *Wł. Kuchar*, co do którego obiektywności dla ludzi znających go z długoletniej działalności na terenie sportu łyżwiarskiego i tenisowego nie może być żadnych wątpliwości, stwierdza, że już bezpośrednio po swym przyjeździe do Pragi spotkał się z *usilowaniami korzystnego nastrojenia go na rzecz pary austriackiej*.

Czy wchodziły tu w grę pewne animozje w stosunku do Węgrów, czy też tylko przesadny sentyment dla p. *Zwacka*, który podobno pochodzi nawet z Częstochowy, a w każdym razie językiem czeskim dobrze włada, tego p. *Kuchar* nie dochodził. O nastrojach tych świadczyły również zapowiedzi przez megafon, w których parę *Papetz—Zwack* specjalnie ciepło polecano *względem publiczności*.

O poziomie kandydatów do mistrzostwa Europy w jeździe parami p. *Kuchar* miał sposobność przekonać się już w czasie treningu, przyczem okazało się, że jeżeli nie zajdzie coś niespodziewanego, w rachubę na pierwsze miejsce wejść mogła *tylko para Rotter—Szolas*, o drugie zaś kompetować mogły trzy pary: a to: *Papetz—Zwack, Gallo—Dillinger* i *Bilorówna—kpt. Kowalski*.

Niedorzeczne ataki Zwacka.

W czasie zawodów para *Gallo—Dillinger* była *wyróżniona niedysponowana i odpadła na czwarte*

miejsce, pozostały zaś z najlepszych trzy pary, z których p. *Kuchar* na pierwsze miejsce zakwalifikował mistrzowską parę świata *Rotter—Szolas*. Lokata ta jest *uzasadniona*: wykonaniem *najtrudniejszego programu w zakresie jazdy figurowej (Kunstlaufen)*, najbardziej wyrównanym *poziomem jazdy pozycyjnej i najelegantszym rozwiązaniem jazdy akrobacyjnej*. Uwzględniając nadto doskonale wykonanie, otrzymuje się ocenę wysuwającą parę węgierską *bezapelacyjnie na pierwsze miejsce przed następnymi kandydatami*.

Skoro zaś chodzi o ulokowanie pary *Bilorówna—kpt. Kowalski* na drugim miejscu przed parą *Papetz—Zwack*, uzasadnienie jest niemniej jasne. Para *Bilorówna—kpt. Kowalski* miała program jazdy figurowej (*Kunstlaufen*) *daleko trudniejszy, niż para Papetz—Zwack*, również wykonanie przez parę polską było w tym wypadku *nienaganne w przeciwieństwie do pary austriackiej*, która trudniejszy program, jak „*Sitpiouette*” i t. p. *wykonała słabo*. Specjalnie nie wychodziły p. *Zwackowi solowe rozjazdy*. — Program i wykonanie akrobacji obu par stało mniej więcej na *jednakowym poziomie*, natomiast w jeździe pozycyjnej *para austriacka przewyższała parę polską pod względem zgrania, harmonii ruchów i efektów wzrokowych*.

Biorąc jednak pod uwagę, że przy ocenie główny nacisk należy kłaść na *trudność programu*

popisowego i jego wykonanie, a dopiero na drugim i trzecim miejscu punktowaną jest jazda *pozycyjna i akrobatyka, stanie się jasne, dlaczego w ocenie p. Kuchara różnica 0.2 p. wyprowadziła parę Bilorówna—kpt. Kowalski na drugie miejsce, przed parą austriacką*.

Pierwsze miejsce parze *Rotter—Szolas* obok p. *Kuchara* przyznali Węgień *Szende* i Belgijczyk *Delpy*. Za parą *Papetz—Zwack* wypowiedzieli się *Austrjak Bayerle* i *Czech dr Fürst*. — Charakterystyczne, że zawiedziony w swych mistrzowskich aspiracjach p. *Zwack* wypadu swego nie kieruje równocześnie przeciw sędziemu węgierskiemu wzgl. belgijskiemu lecz ogranicza się *do skoncentrowanego ataku przeciw p. Kucharowi*. Czyżby go upoważniały do tego specjalnie *dobrze w sporcie łyżwiarskim stosunki polsko-austriackie?*

W końcu jeszcze jedna uwaga. Parę *Bilorówna—kpt. Kowalski* sędzia *Delpy* (Belgja) sklasyfikował na *czwartym miejscu*, wysuwając na trzecie jedną z najsłabszych par czechosłowackich *Jaegerowa—Lesk*, którą pozostali sędziowie łącznie z drem *Fürstem* umieścili na *szóstym wzgl. siódmym miejscu*. Czy słyszał kto w Wiedniu wzgl. w Pradze, by z tej przyczyny kpt. *Kowalski* awanturował się z sędzią p. *Delpym* i alarmował prasę w *Polsce, Francji i Czechosłowacji?*

F. K.

Dlaczego Francja nie nawiązała jeszcze z Polską kontaktu w piłkarstwie?

Wywiad z prezesem Francuskiej Ligi Północnej p. H. Jooris'em.

Bruksela, w lutym.

W chwili obecnej Polskę wiążą stosunki piłkarskie *niemal z całą Europą*. — Na Zachodzie rozgrywamy regularne spotkania z *Belgją*, otrzymaliśmy propozycję od *Holandji*, gramy z *Niemcami, Danją, Szwecją, Jugosławią, Czechosłowacją* i t. d. Z Francją natomiast, z którą mimo, że jesteśmy związani węzłami wiekowej przyjaźni, nietylko w piłce nożnej, lecz wogóle w żadnym sporcie *stosunków nie utrzymujemy*.

Niedawno interpelowana była w tej sprawie przez Polski Zw. Dziennikarzy i publicystów sportowych prasa sportowa francuska i od niej dowiedzieliśmy się, że *nie mamy tu do czynienia ze świadomą w stosunku do nas ignorancją*, lecz *poprostu z brakiem materiału*. Trudno pisać o polskim sporcie, jeśli nikt nie dostarcza o nim prasie francuskiej wiadomości. Brak ten został częściowo *usunięty*. Ostatnio prasa francuska zaczęła o nas pisać, choć jeszcze do doskonałości w tej dziedzinie *daleko*. Jeśli chodzi o mecze polsko-francuskie — to jesteśmy ciągle *na tym samym punkcie*, na jakim się znajdowaliśmy *dziesięć lat temu*.

Czemu do chwili obecnej nie doszło do spotkania międzypaństwowego w piłce nożnej? Takie to pytanie postawiliśmy prezesowi Francuskiej Ligi Północnej p. *Joorisowi*, który reprezentuje najsilniejszy ośrodek piłkarski we Francji. Głos jego w Federacji Francuskiej jest również *bardzo ważki*.

— Dlaczego nie było dotąd meczu Polska—Francja — pyta pan? Rozmawiamy z sobą szczerze, więc powiem, iż do organizacji podobnego spotkania nigdy nie było u nas *specjalnego entuzjazmu*. Jeśli chodzi o mnie, to piłkarstwo polskie poznałem dopiero teraz *po meczach z Czechami i Niemcami*. Zarówno jeden, jak i drugi wasz przeciwnik spotkania te *rozreklamował na Zachodzie i to w sposób dla Polski bardzo pochlebny*.

— Nie można nie brać pod uwagę faktu, iż zawierając mecze międzypaństwowe musimy się kierować przede wszystkim *ich kasowością*, co jest uzasadnione *olbrzymimi wydatkami*, jakie posiada Związek. Propozycji mamy *zawsze trzy razy więcej, niż terminów wolnych*. Każdy chce grać z Francją, a właściwie każdy chce przyjechać do Paryża. Ewentualnych naszych przeciwników jest więc *zawsze bardzo dużo*, a ponadto z zasady rozgrywamy stale mecze z *Belgją, Holandją i Włochami*, ponadto z jakimś państwem *środkowo-europejskim* czy z półwyspu *Pirenejskiego*. Ponadto teraz po wprowadzeniu profesjonalizmu Związek nie może tak dysponować graczami, jak to było przedtem i musiano ograniczyć ilość spotkań międzypaństwowych *do koniecznego minimum*.

Jeśli chodzi o mnie, to *zawsze byłem zwolennikiem rozszerzenia stosunków piłkarskich Francji przedewszystkiem na kraje, żyjące z nami w przyjaźni, a więc Polskę, Czechosłowację, Rumunję czy Jugosławię*. Jeśli nie można zrobić meczu międzypaństwowego oficjalnego, to powinno się go zastąpić *naprzykład przez spotkanie Francja Północna—Polska Południowa*. Mam nawet projekt: *22 kwietnia Francja Północna powinna zagrać mecz międzynarodowy*. Nie sądzi pan, iż *możnaby było propozycję tę przesłać do Polski?*

— Propozycję — mówimy — *zawsze można przesłać do P. Z. P. N.*, choć *watpliwe jest, ażeby mógł on ją przyjąć*. Termin jest *przedewszystkiem za wczesny*, a następnie na ten okres *zakontraktowane są już spotkania z Czechami i Szwajcarią*.

— Co pan prezes powie o wstąpieniu do Francuskiej Ligi polskich klubów emigracyjnych — pytam na zakończenie?

— *Ogromnie się cieszę z tego załatwienia sprawy*. Obecnie polskie kluby będą już mogły spokojnie rozgrywać swe spotkania z klubami emigracyjnymi. Do niedawna bowiem członkowie naszej Federacji mogli się temu przeciwstawić, gdyż emigracja była organizacją *„dziką”*. Teraz kluby polskie we Francji północnej mogą *korzystać z naszych boisk, sędziów, mają prawo grać mecze o puchar Francji, przestaną tracić graczy — słowem znajdują się pod naszą protekcją i postaramy się, by nie spadł im włos z głowy*.

Hajot.

Walne zebranie piłkarzy Pomorza.

W ubiegłą niedzielę odbyło się w Bydgoszczy doroczne walne zebranie *Pomorskiego Okr. Zw. Piłki Nożnej* przy udziale 70 delegatów poszczególnych klubów z terenu pomorskiego. Na zebraniu tem, któremu przewodniczył p. *Bernard Golc* (BKS Polonja), obradowano w atmosferze harmonijnej.

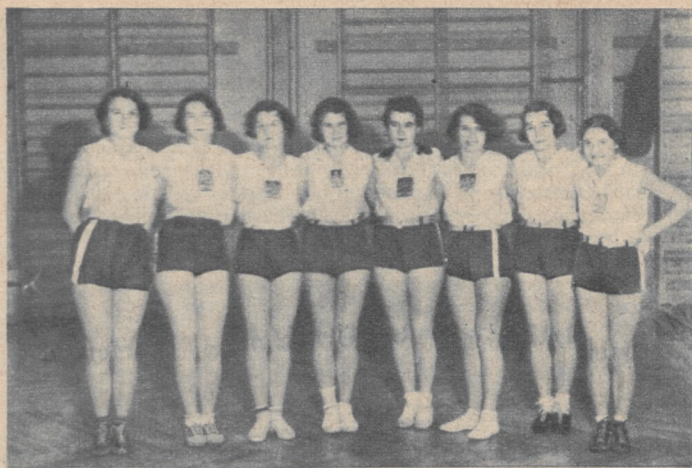
Ustępującemu zarządowi udzielono *absolutorium*, poczem przystąpiono do wyboru nowego, którego skład przedstawia się nast.: prezes — *Z. Kochański* (Polonja), wiceprezisi por. *Brzeziński* (TKS Gryf) i *Lodyga* (Pe-Pe-Ge Grudziadz), sekr. *St. Michalik* (Polonja), skarbnik *Rutkowski* (Bydgoszcz), kpt. sport. chor. *Cichaczewski* (Grudziadz), kron. i ref. sport. *Świątkowski* (Bydgoszcz), referent statutowy p. *Krzyżyński* (Sport. Klub Poczta, Bydgoszcz), radny *Magier* (K. S. Gdynia), przewodn. wydz. gier *Kordas* (Sokol I, Bydgoszcz), sekr. wydz. gier *Bączkowski* (Sokol V., Bydgoszcz), członkowie: por. *Kwitkowski* (Goplanja), *B. Golc* (Polonja), *Frączkowski* (S. M. P. Gwiazda, Bydgoszcz), komisja rewizyjna: przew. sp. *Sylwester* (Polonja), członkowie: *Okoński J.* (Polonja), chor. *Kowalski* (T. K. S. Gryf).

Delegatami na walne zebranie Polskiego Związku Piłki Nożnej wybrani zostali: por. *Brzeziński* (T. K. S. Gryf) i p. *Świątkowski* (Bydgoszcz). Na uwagę zasługują nast. uchwały: 1) *utrzymanie karencji w dalszym ciągu*, 2) *wprowadzenie legitymacji związkowych z fotografiami dla wszystkich członków czynnych piłki nożnej*. Nie zgodzono się natomiast na wniosek *K. S. Gdynia* o utworzenie *autonomicznego podokręgu morskiego*.

W sprawie zniesienia, względnie pozostawienia Ligi piłki nożnej, postanowiono *pozostawić wolną rękę delegatom na walne zebranie P. Z. P. N.* z tem, że delegaci będą mieli na uwadze *li-tylko dobro piłkarstwa*.

Jak wynika ze sprawozdań zarządu, *nawiązano kontakt z drużynami Prus Wschodnich* i już w bież. roku odbędą się na tutejszym terenie *spotkania towarzyskie*.

Po mistrzostwach siatkówki kobiecej.

Mistrzowska drużyna Polski, AZS (Warszawa). Stoją od lewej: H. Piotrowska, Boniecka, A. Piotrowska, Brzostowska, Wlastelica, Wiszniewska, Cegielska i Holfeierówna.

Wicemistrzowska drużyna Polski, HKS (Łódź), do najwybitniejszych zawodniczek należą, od lewej: Stefańska, Ilczukówna, Turandówna i Holyszewska.

Trzeci zespół w mistrzostwie Polski, YMCA (Kraków), stoją od lewej: Sabudowa, Pirowska, Jasna, Harschinowa, Bartmanowa, Jurkiewiczówna, Piegzoła i Cywówna.

Mistrz Wilna, AZS, którego najlepsze zawodniczki — to pierwsza od lewej Kontrymowiczówna i pierwsza od prawej, Mewesówna.

Drużyna Gryfu z Torunia okazała się najslabszym zespołem na tegorocznych mistrzostwach siatkówki.

Kraków, 12 lutego.

Rozegrane w ubiegłym tygodniu w Krakowie II zimowe mistrzostwa Polski w siatkówce kobiecej wykazały, że poziom tej gry jest wysoki wśród kobiet i *stosunkowo zapewne wyższy, niż u mężczyzn*, jeżeli chodzi o porównanie z drużynami europejskimi. Górują wyraźnie pod tym względem dwa ośrodki

Warszawa i Łódź

nad resztą w sposób zdecydowany. Wyższość zwłaszcza Warszawy nad Krakowem ujawnił mecz międzymiastowy, rozegrany po zakończeniu właściwych mistrzostw. Zespół stolicy przewyższał Krakowianki o klasę i zaprezentował nie tylko zgranie, spokojną, opanowaną defensywę, ale i groźny atak, w sile i przemyśleniu ścięci przypominający *najlepsze wzory męskie*. Czołowe i uprzywilejowane miejsce w Polsce w siatkówce kobiet zawdzięcza Warszawa dwóm doskonałym zespołom, od wielu lat rywalizującym w lokalnych spotkaniach,

AZS-owi i Polonii.

AZS tradycyjnie wygrywa decydujące spotkania w okręgu i bierze udział w finale, Polonia odpada, chociaż sądząc z formy jej przedstawicieli w reprezentacji Warszawy, posiada uszechstronne zawodniczki i w finałach śmiało mogłaby ubiegać się o czołowe miejsce.

Tegoroczny mistrz AZS (Warszawa)

posiada zespół doskonale zmontowany, dobrze prezentujący się fizycznie i wyszlifowany technicznie. Tajemnica sukcesów tkwi w *niezwykle spokojnej obronie*, dzięki której najgroźniejsze ścięcia przeciwnika likwidowane są bez nerwów i peszenia się. Zgranie, umiejętność wystawiań — poprawne; szwankuje jedynie trochę czystość uderzenia i siła ścięć, zastępowana umiejętnym plasowaniem. W Krakowie AZS wygrywał b. lekko, jedynie z HKS „zająknął się”, oddając zasłużenie seta znakomicie grającym Łodzianom. W najlepszej formie była Brzostowska, reszta zespołu nie ma również nic „na sumieniu”.

Wicemistrzyni HKS-u (Łódź)

ponownie wydobły się na II-gie miejsce, z którego w r. ub. zepchnęła je niżej krakowska YMCA. Drużyna łódzka reprezentuje poważne tradycje, gdyż ośrodek ten przez wiele lat przodował w tym sporcie wyraźnie. Zespół HKS charakteryzuje *nierówność*; obok zawodniczek utalentowanych, jak najlepsza bodaj za-

wodniczka w turnieju Holyszewska i Stefańska, są również siły mierne. HKS ścina groźnie, ale b. często ścięcia są pchane lub rzucające, nieczyste technicznie, obrona dobra, ale chwilami nerwowa i załamująca się, pozatem wadliwe ustawienie sprawia, że w pewnym momencie niema przy siatce zawodniczki, która mogła kończyć akcję zdecydowanym zbięciem piłki. Najlepiej zagrały Łodzianki z AZS (Warszawa) — najtrudniej pokonały, zgodnie z tradycją Imkę.

YMKA krakowska

zaprezentowała się słabo. Zespół niezgrany wobec wyjazdu czołowych zawodniczek poza Kraków, *załamał się kompletnie* w pierwszym meczu z AZS — (W-wa) i grał już do końca bez ambicji, chociaż w meczu z HKS szczęście wyraźnie dopisywało. Drużyna ta, jak i następne nie zrobiły postępów.

AZS (Wilno), tak świetnie zapowiadający się w Toruniu, grał w Krakowie o klasę gorzej, częściowo wskutek zmiany składu.

Gryf (Toruń) był najslabszą drużyną, technicznie i taktycznie prymitywną i w Polsce jest conajmniej z 20 drużyn poza temi, które grały w Krakowie, lepszych od niego.

Na starcie nie zjawily się

drużyny: Lwowa; (AZS-łwowski w lecie zajął III m. i zapowiadał się rewelacyjnie), Poznań, Białogostoku, Śląska i Lublina. Z drużyn, które odpadły w okręgach, wobec systemu wyłaniania mistrzów, poza Polonią (W-wa) wymienić należy Cracovię (Kraków). Zawodniczki Cracovii, grające w meczu międzymiastowym, nie poprawiły bynajmniej smutnego wrażenia, że nietylko siatkówka, ale i inne gry kobiece w Krakowie *obniżyły poziom wyraźnie*.

PZGS powinien nawiązać pertraktacje z krajami słowiańskimi lub bałtyckimi o rozegranie spotkania międzypaństwowego w siatkówce kobiecej, gdyż odnosi się wrażenie, że w tym sporcie *zaprezentujemy się lepiej, niż w koszykówce*, i zwłaszcza... w hazencie. Za siatkówką przemawiają też walory estetyczne i psychofizyczne — oraz *ped do rozwoju tej gry wśród kobiet i znaczne jej rozpowszechnienie*. Skład naszej reprezentacji oparłby się na zawodniczkach AZS (W-wa) Polonii i HKS — z Krakowa i z innych ośrodków w dzisiejszej formie nie można brać żadnej reprezentantki.

A. W.

Tenis stołowy w Polsce.

Kraków, 12 lutego.

Mistrzostwa świata mamy poza sobą. Śledziliśmy przebieg ich w roku bieżącym z tem większym zainteresowaniem, ile że po raz pierwszy w historii tego sportu w zawodach tych, rozegranych w Paryżu, brała udział „reprezentacja Polski”. Reprezentacja — w cudzysłowie, gdyż w rzeczywistości Polskiej Związku Tenisa Stołowego nie wysłał do Paryża żadnej reprezentacji, a koszulki z orłem Polski ubrali trzej zawodnicy lwowscy (Ehrlich i bracia Pohorylesowie), którzy bawią na studiach w Paryżu. Dzięki poparciu prezesa Związku Francuskiego przyjęła federacja Międzynarodowa zgłoszenie tych zawodników i w ten sposób wśród 15 startujących narodów nie brakło Polski.

Pierwszy nasz występ zagraniczny przyniósł

wspaniały sukces:

Polska zajęła czwarte miejsce z 8 punktami — (mistrz świata Węgry — zdobył 11 punktów), mając zaledwie o 1 punkt mniej, niż Czechosłowacja i Austria, które podzieliły się drugim i trzecim miejscem. A zważywszy, że wprawdzie Ehrlich jest w Polsce bezkonkurencyjnym (w jednostkowych mistrzostwach świata doszedł też do półfinałów, gdzie odpadł dopiero w spotkaniu z wicemistrzem świata), jednakże zawodników lepszych od Pohorylesów mamy conajwyżej trzydziestu tak, że w razie wysłania „prawdziwej” reprezentacji, a więc najsilniejszej trójki mieliśmy szansę na zdobycie nawet wicemistrzostwa świata. Wreszcie nie wolno zapominać, że w Paryżu nie mieliśmy ani jednego rezerwowego zawodnika tak, że nasza trójka, grając w jednym dniu zawody — oprócz spotkań jednostkowych — od rana do późnej nocy, upadała wprost ze zmęczenia. Stąd wspaniały start (zwycięstwo nad wicemistrzowską Czechosłowacją) i słabszy finish.

Takim był nasz pierwszy występ. Oficjalnie jednak — naprawdę oficjalnie — nie zetknęliśmy się dotąd z zagranicą. Ten występ winien być dla nas zachętą, a władze nasze, które znają już obecnie propagandową rolę sportu, winny tej młodej a tak świetnie rozwijającej się gałęzi sportu użyczyć jak najdalej idącego poparcia. Polska musi wreszcie oficjalnie znaleźć się wśród państw, walczących o tytuł mistrza świata. Poziom tego sportu w Polsce daje gwarancję, że ping-pongiści przyniosą sławę naszemu imieniu.

Poparcie to jest tembardziej potrzebne, ile że sport tenisa stołowego zorganizowany został w Polsce dopiero w ostatnich latach. Początek uczynił tu Kraków, który stanowi obecnie okręg najlepiej bezsprzecznie zorganizowany. Przy pomocy tego okręgu zorganizowano Lwów i Łódź, poczem, dwa lata temu, powołano do życia Polski Związek Tenisa Stołowego z siedzibą w Łodzi. Po przyjęciu tego Związku do Związku Polskich Związków Sportowych oraz do Międzynarodowej Federacji Tenisa Stołowego rozwój organizacyjny tego działu sportu poczynił olbrzymie postępy. Oprócz wspomnianych trzech okręgów przystąpiły do P. Z. T. S. okręgi: Częstochowski, Poznański, Pomorski, Wileński oraz Zagłębie Dąbrowskie. W stadium organizacji znajduje się okręg Warszawski i Śląski.

Obecnie stoimy przed mistrzostwami Polski zarówno drużynowymi, jak i jednostkowymi. Odbędą się one w Krakowie w dniach 3 i 4 marca b. r., budząc zainteresowanie wśród tak licznych zwolenników tego sportu w całym kraju.

Dr Hg.

Do nabycia we wszystkich aptekach.

Walne zebranie Polskiego Związku Lekko-atletycznego.

Warszawa, 11 lutego (tel.). W sobotę i niedzielę rozpoczęło się w lokalu Z. Z. doroczne walne zgromadzenie Polskiego Związku Lekkoatletycznego przy udziale delegatów wszystkich okręgów z wyjątkiem Wołynia.

Na wstępie posiedzenia prezes inż. Znajdowski dokonał rozdania nagród za mistrzostwa roku ub., a następnie na przewodniczącego wybrano inż. Kuchara. Rozpoczęła się kilkugodzinna dyskusja nad działalnością zarządu, w której zabierali głos wszyscy niemal obecni delegaci, którzy poddali krytyce niektóre zarządzenia zarządu, następnie jednak po wyjaśnieniach, na wniosek komisji rewizyjnej uchwalili zarządowi absolutorjum z wyrazami podziękowania.

Niedzielne obrady rozpoczęto od dyskusji nad preliminarzem budżetowym, który z drobnymi zmianami zatwierdzono. Przyjęto także ostatecznie podział głosów poszczególnych okręgów na walnym zgromadzeniu, a mianowicie: Warszawa 10 głosów, Śląsk 6, Łódź 5, Poznań i Lwów po 4, Wilno, Pomorze i Białystok po 3, Kraków i Lublin po 0 (nieopłacone wkładki), Wołyń nieobecny.

Przystąpiono teraz do omawiania wniosków przedstawianych przez zarząd i niektóre okręgi. Z ważniejszych uchwał na uwagę zasługuje: przeprowadzenie nowego podziału terytorjalnego okręgów według województw z tą tylko różnicą, że województwo kieleckie podzielone zostanie pomiędzy okręgi krakowski, śląski i łódzki. Uchwalono następnie wybrać specjalną kapitułę dla przeprowadzenia odznaczeń zasłużonych działaczy i zawodników.

Postanowiono wprowadzić tytułem próby mistrzostwa sztafetowe, następnie powzięto decyzję, według której zarząd PZLA miałby dążyć do połączenia Związku lekkoatletycznego ze Związkiem gier sportowych. Uchwalono następnie przedstawienie Państwowemu Urzędowi W. F.

projektu, według którego zdobycie odznaki lekkoatletycznej dawałoby prawo do zatwierdzenia mistrzostw lekkoatletycznych przy państwowej odznace sportowej. — Nadto włączono bieg 3 km. z przeszkodami do głównych mistrzostw.

Podczas dyskusji nad wnioskami doszło do poważnej sejsji

między walnym zgromadzeniem a członkami zarządu. Oto po kilkugodzinnej dyskusji, mimo zastrzeżeń walne zgromadzenie uchwalilo dość nieznaczną większością głosów — przy wstrzymaniu się większej części delegatów — unieważnienie zatwierdzonego przez PZLA przydziału głównych mistrzostw męskich do okręgu poznańskiego.

Był to wniosek okręgu białostockiego, który domagał się przyznania mistrzostw dla siebie. — Przedstawiciele zarządu, uważając tę uchwałę za votum nieufności, opuścili salę obrad.

Po dłuższych konferencjach konflikt ten został jednak załagodzony, dzięki interwencji przewodniczącego posiedzenia inż. Kuchara. — Walne zgromadzenie skonstatowało dobrą wolę zarządu przy układaniu terminarza i mając do zarządu zaufanie, poleciło ponownie ustalić terminarz na rok 1934 oraz 1935.

Na zakończenie obrad odbyły się wybory do zarządu, podczas których wybrano na ogół dawnych członków. Skład zarządu przedstawia się nast.: prezes inż. Znajdowski, wiceprezisi: mjr. Szkolnikowski (sędziowie), dyr. Slachciak (sport), naczelnik W. Forjś (organizacja). Członkowie: rotm. Tuczemski, kpt. Baran, Szenajch, Dziarczykowski, Paruszewski, C. Forjś, Stenkiewicz i pani Miłobędzka. Delegaci do zarządu Z. Z. pp.: Znajdowski, Szkolnikowski i Slachciak. Komisja rewizyjna: prof. Szumlewski (Łódź), dyr. Anecki i kpt. Treuer. Kapituła odznaczeń: inż. Kuchar, kpt. Misiński, inż. Znajdowski.

Kossok redivivus. Cracovia — K. S. Rybnik 6:1 (4:0).

Kraków, 12 lutego.

Poraz pierwszy w tym roku zawody piłkarskie odbyły się w warunkach odpowiednich. Wcale dobre boisko pozwalało na prowadzenie normalnej gry. Białoczerwoni zjawili się na boisku prawie w komplecie. Dotyczy to przedwzrostkiem ataku, w którym pojawił się po szeregu miesięcy Kossok, obok drugiego rekonwalescanta Kisielńskiego. Pierwszy wykazał, że nie utracił z zakresu techniki i zrozumienia gry, drugi przypominał swą żywiołowość i także chwilami strzał. W środku między nimi grał Malczyk, dobry i pożyteczny, jak długo kombinował z sąsiadami. Niestety pociąg do solowych akcyj psuł potem dobrą dotychczas grę. Zupełnie zadowolili skrzydłowi Zembaczyński i Zieliński, dający wiele pozycji trójce do strzału.

Defensywa w składzie: Selechter, Chruściński, Ziłka, Pajak, Dzierża i Wiśniewski do przerwy, po niej Dziukiewicz, ułatwiała atakowi grę.

W drużynie gości ponad poziom wyrastali bramkarz, obrońca Parls, środkowy pomocy Siernik w ataku, strzelec bramki. Klasa drużyny jest skromna, gra natomiast spokojna i przez to sympatyczna.

Z łatwością przechodził atak Cracovii szeregi gości, którzy mimo ambicji i pracowitości nie potrafili przeciwstawić się dobremu akcjom kombinacyjnym. Rezultatem dobrej gry jest zaraz w 2 min. bramka Zielińskiego, potem w 13 min. Malczyka. Dalszą uzyskuje Kossok po solowej akcji, minawszy wybiegającego bramkarza. Ostatnią przed pauzą strzelił Kisielński. Jedyny poważny strzał gości w tej części gry, obronił świetnie robinsonada Wiśniewski.

Przewaga Cracovii po przerwie spowodowała, że atak przetrzasnął na solowe poczynania, co jakoś gry zepsuło, a również efektywnie nie popłynęło. Dwie strzelone przez Kisielńskiego i Pakę bramki nie odzwierciedlały różnicy poziomu. Natomiast jedyny punkt ze strzału Sernika w 18 min. był nagrodą za pracowitość gości.

Przy 500 widzach, zawody prowadził p. Schneider dobrze.

J. K.

Wawel—Garbarnia 3:1 (2:1).

Początek sezonu i gry treningowe noszą zawsze w sobie wszelakie możliwości. Doświadczyła tego Garbarnia, przegrywając z drużyną, która niedawno uległa IFC. na Śląsku wysoko.

W drużynie ligowej brakło Smoczka i Skwarczowskiego.

Wawel wystąpił bez Piątka i Wróbla, również swych czolowych zawodników. O wyniku zadecydowała kondycja fizyczne, w czem Wawel ogromnie przewyższał gospodarzy. Ciężki teren wymagał bowiem znacznego wysiłku, a do niego zawodnicy Garbarni nie są jeszcze przygotowani.

Próby z nowymi napastnikami Polusem na skrzydle i Tiachnybkim, nie udały się Garbarni, a także Walicki ma dużo do nadrobienia. Riesner, Bator i Pazurek oczywiście lepsi od wymienionych, jednakże znaczą na nich skutki zimy. Korzystniej wypadła pomoc Wilezkiewicz i Lesik dłużej wytrzymali, niż Nagraba. Obrońcy Joks i Stankusz oraz Włodek w bramce, brodzili w błocie ze zmiennym szczęściem.

W Wawelu wyróżniła się cała trójka obronna z bramkarzem Czajką na czele. Również dobrze spisywał się Smoleń na środku pomocy.

Podczas, gdy kombinacje napadu Garbarni się nie udają, Wawel prymitywnie, a przez to racjonalnie, długimi podaniami szybko forsuje teren i w ten sposób zdobywa 2 bramki przez łącznika Janika i skrzydłowego Boligłowe. Pod koniec tej połowy zmniejsza wynik Walicki 1:2.

Po przerwie gra się ostrzej. Garbarnia chce poprawić wynik, Wawel natomiast więcej myśli o obronie. Mimo to udaje się Boligłowie uzyskać z wyraźnego „spalonego” dalszy punkt, podczas gdy Garbarnia olbrzymiej przewagi nie może wykorzystać z braku siły.

Sędzia p. Berwald zawodził.

Grzegórzecki K. S.—Wisła 1:0 (0:0).

Początek sezonu jest okresem, gdzie łatwo o przypadek. Jest nim właśnie porażka Wisły, która na grzaskim terenie nie potrafiła przeprowadzić skutecznej akcji w linii napadu. Mimo olbrzymiej przewagi, mimo niezliczonych wprost sytuacji murowanych, nie potrafili czerwoni ani razu zmusić bramkarza Grzegórzeckiego klubu, broniącego z ogromnym szczęściem do kapitulacji. Nawet do pauzy, gdy silny wiatr był sprzymierzeńcem Wisły, jej atak grający słabo, nie był w stanie przełamać linii obronnych przeciwnika.

Grzegórzecki grał z niezwykłą ofiarnością i ambicją i mimo, iż nie liczy w szeregach swoich żadnych gwiazd, dzięki tym zaletom, wytrzymał tempo i wygrał, ale niezastulenie. Bramka padła dość przypadkowo po rzucie różnym, dobita przez skrzydłowego Strugałę, na skutek błędu Madejskiego. Sędziował dobrze p. Medwin.

albowiem ich drużyna reprezentacyjna poniosła zaskakującą porażkę w stosunku 2:4 (0:3).

Cała pierwsza połowa gry stała pod znakiem zdecydowanej przewagi drużyny austriackiej, która nadała grze mordercze wprost tempo. Już w 9-tej minucie prawoskrzydłowy Austrjaków Zischek, otrzymując świetnie podaną piłkę od Kaburka, zdobył „prowadzenie”. Już w 4 minuty później ten sam gracz z podobnej sytuacji strzelił drugą bramkę dla Austrii.

Gwałtowne protesty podniesione przez drużynę włoską przeciwko uznaniu tej bramki, która — zdaniem Włochów — strzelona była z wyraźnego of-side'u, nie odniosły najmniejszego skutku, albowiem sędzia p. Mercet (Szwajcaria) nie zmienił swego orzeczenia.

W 20 min. piękna solowa akcja lewego łącznika Bindera, który gładko uporał się z ciężkim obrońcą włoskim Rosetta, zakończyła się pełnym sukcesem w postaci trzeciej bramki dla barw austriackich. Aczkolwiek wybitna przewaga drużyny austriackiej, wyrażająca się w prowadzeniu 3:0, wywarła na widzów dość silne przynębienie — to jednak ładna gra i pierwszorzędną technikę reprezentacji austriackiej nagrodzone zostały zasłużonymi oklaskami.

Po przerwie

obraz gry przedstawiał się wręcz odmiennie.

Włosi, nadrabiając ambicją i ofiarnością, znajdowali się przeważnie w ataku, gniotąc poważnie obronę austriacką i stwarzając szereg niebezpiecznych sytuacji. — U drużyny austriackiej można było zaobserwować grę wyraźnie defenzywną, zmierzającą do utrzymania już uzyskanej przewagi. W 12-tej min. obrońca austriacki Cisar, odpierając atak przeciwnika, niepotrzebnie dotknął piłkę ręką, co pociągnęło za sobą rzut karny dla Włochów.

Napastnik włoski Guaita zamienił „jedenastkę” bezapelacyjnie na goal. W kilka minut później znowu Cisar przypadkowo był powodem zdobycia przez Włochów drugiej bramki. Obronił on niebezpieczny strzał głową, lecz lewy łącznik włoski schwytał piłkę i ułożył ją w siatce obok wybiegającego bramkarza. W moment potem napastnik włoski Ferrara strzelił dla Włochów trzecią bramkę, która jednak z powodu „spalonego” nie została przez sędziego uznana.

Zabójcze tempo pierwszych 60 minut zaczynało się wyraźnie odbijać na graczach obu drużyn. — Zwłaszcza drużyna włoska wyraźnie opadała na siłach tak, że w ostatnich 20 minutach gra była już wyrównana. W 73 min. Zischek przeprowadził znowu wspaniałą akcję solową, ukoronowaną celnym strzałem, który przypieczętował porażkę gospodarzy w stosunku 4:2. Na kilka minut przed końcem Binder wprowadził raz jeszcze ułożył piłkę w siatce, lecz z powodu wyraźnego „spalonego” pozycji bramka ta nie została uznana.

Włochy II—Austria II 2:0 (2:0).

Trjest, 11 lutego (tel.) W obecności 15.000 widzów pod kierunkiem sędziego Kana odbyły się tu zawody międzypaństwowe między dwiema zespołami reprezentacyjnymi Włoch i Austrii, które przyniosły zwycięstwo drużynie włoskiej 2:0 (2:0).

Mecz przyniósł wiele emocji, zwłaszcza w pierwszej połowie. Inicjatywę przejmują z miejsca Włosi, którzy już w drugiej minucie zdobywają rzut różny. Nacisk Włochów wzrasta z każdą chwilą i w 10 min. Busony strzela pierwszą bramkę dla barw włoskich. Austrjacy przychodzą z wolna do siebie i oddają kilka dalekich strzałów na bramkę włoską, które broni we wspaniałym stylu bramkarz W 26 minucie Levrato uzyskuje drugi punkt dla drużyny włoskiej. Ataki Austrjaków załamują się na znakomitej obronie Włochów.

W 41 min. Austrjacy uzyskują rzut karny, który broni fenomenalnie bramkarz włoski. W drugiej połowie tempo staje się słabsze, Austrjacy mają coraz więcej z gry, mimo to jednak nie udaje się im poprawić wyniku.

—808—

Liga angielska

London, 11 lutego (Tel.) W mistrzostwach pierwszej ligi angielskiej lider ligi Derby County uzyskał w sobotę na własnym boisku wynik nierozstrzygnięty z Westbromwich Albion. Mimo to Derby County utrzymał się wprawdzie nadal na czele tabeli, jednak od dwu następnych drużyn, tj. Arsenalu i Huddersfield Town dzieli go już tylko różnica jednego punktu.

Wyniki reszty rozgrywek są następujące: Aston Villa—Portsmouth 1:1, Blackburn Rovers—Manchester City 3:0, Derby County—Westbromwich Albion 1:1, Everton—Liverpool 0:0, Leeds United—Birmingham 1:0, Leicester City—Sunderland 0:0, Middlesbrough—Arsenal 0:2, Newcastle United—Sheffield Wednesday 0:0, Sheffield United—Huddersfield Town 1:4, Tottenham Hotspurs—Chelsea 2:1, Wolverhampton, Wanderers—Stoke City 0:2.

Glasgow, 11 lutego (Tel.) Anglja—Szkocja 2:2 (2:1). Szkoci wystawili drużynę najsilniejszą, reprezentacja angielska była natomiast mocno osłabiona, ze względu na równoczesne mecze mistrzowskie. Widzów 50.000.

Cenne zwycięstwo artystów piłkarstwa.

Austria zwycięża Włochy w meczu o puchar środk. Europy 4:2 (3:0).

Turyń, 11 lutego (tel.). Rozegrany w niedzielę na tutejszym stadionie Mussoliniego mecz piłkarski w ramach turnieju o puchar środkowej Europy Austria—Włochy zgromadził przeszło 60.000

widzów, przybyłych w przekonaniu, że zobaczą zwycięstwo swoich barw. Spotkanie zakończyło się tymczasem

przykrą niespodzianką dla Włochów,

REDAKCJA

WYDAWCA I NACZELNY REDAKTOR
MARJAN DĄBROWSKI.
RED. ODP. Dr ADAM OBRUBAŃSKI.
TELEFONY: 150-60, 150-61, 150-62, 150-63.

Ogłoszenia: Strona dzieli się na 3 łamy á 80 mm. — 1 mm. w 1 łamie kosztuje 0.70 zł. — Drobne za słowo 0.15.

Zakłady Graficzne „Ilustrowanego Kurjera Codziennego”, w Krakowie, pod zarządem Feliksa Korczyńskiego

ADMINISTRACJA

TELEFONY N-ra: 150-64, 150-65, 150-66.
KONTO CZEKOWE P. K. O. 412.100.
PRENUMERATA KWARTALNA zł. 3.50.
NUMER POJEDYNCZY 30 GROSZY.

RAZ DWA TRZY.
KRAKÓW
WIELOPOLE 1.

Nasza stolica sportów zimowych, Zakopane

jest arena największych u nas imprez narciarskich, ostatnio XV mistrzostw Polski. (Fot. dr A. Wieczorek).